

MAG

930309

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

7/74 1kr 5. Årg.

Cypriotiske anti-imperialister demonstrerer mod NATO

Enhed fra den græsk-orienterede nationalgarde på Cypern

Cypern-krisen viser de to SUPERMAGTERS KANONBÅDSPOLITIK

PÅ NY STÅR CYPERN I BRÆNDPUNKTET FOR VERDENSPOLITIKKEN. BEGIVENHEDERNE PÅ OG OMKRING CYPERN I DEN SENESTE MÅNEDSTID VISER MED AL ØNSKELIG TYDELIGHED, AT IMPERIALISTERNES RÅBEN OM "FRED OG SIKKERHED", DERES STORE STÅHEJ OM FORSKELLIGE "SIKKERHEDS"- OG "AFRUSTNINGSKONFERENCER" IKKE HAR GJORT VERDEN DET RINGESTE SIKKERE. BEGIVENHEDERNE PÅ CYPERN HAR TVÆRTIMOD ENDNU ENGANG VIST, AT FAREN FOR EN NY IMPERIALISTISK VERDENSKRIG I HØJ GRAD EKSISTERER - NU SOM FØR. OG DE HAR VIST, AT RIVALISERINGEN MELLEM DE TO SUPERMAGTER, USA-IMPERIALISMEN OG DEN SOVJETISKE SOCIAL-IMPERIALISME, I KAMPEN OM VERDENSSHEREDØMMET I DAG, ER DEN VIGTIGSTE KILDE TIL KRIGSFAREN.

Den græske fascistjuntas kup mod Makarios var på ingen måde i de græske cyprioters interesse. De græske arbejdere på Cypern ønsker ikke at leve under de græske fascistisk terrorvælde. Athenfascisterne (og det gælder både før og efter regeringsskiftet der) repræsenterer hverken det græske folk eller de græske cyprioter. Ligeså lidt kan fascistregimet i Tyrkiet påberåbe sig at tale og handle i Cyperns tyrkiske befolknings interesser.

Kolonialismen og imperialismen har altid bestræbt sig på at hidse Cyperns græske og tyrkiske befolkning op mod hinanden, for så meget lettere at kunne beherske Cypern. Cyperns fremtid vil de græske og tyrkiske cyprioter selv afgøre i kampen mod imperialismen og fascismen, og den arbejdende befolkning i begge nationaliteter vil gensidigt respektere og anerkende hinanden og hver især legitime rettigheder.

CYPERNS STRATEGISKE BETYDNING.

Straks efter kuppet på Cypern stod det klart, at de imperialistiske interesser støder særlig skarpt sammen på Cypern og i Middelhavet i det hele taget. Når imperialisterne taler om Cypern som et "usænkligt hangarskib", er det i sig selv tydeligt nok og lader ikke tvivl tilbage om deres krigeriske hensigter. Cypern og hele Middelhavet er af stor strategisk betydning for imperialisterne, og naturligvis især for de to supermagter.

Cypern var britisk kronkoloni i 82 år, indtil 1960, da den formelt blev selvstændig republik. Cypern blev et vigtigt led i det britiske kolonisystem, og senere for den britiske imperialisme. Store flådebaser blev oprettet på øen - de eksisterer den dag i dag, og Cypern kom til at spille samme rolle for de engelske imperialister i det

østlige Middelhav, som Malta i det vestlige. Cypern var så vigtig for de britiske imperialister, at der i begyndelsen af århundredet var vidt fremskredne planer om at forvandle øen til et "nationalhjem for jøderne" - Cypern skulle altså blive det, som Israel er i dag, imperi-

Fortsættes side 6

Derfor går vi ind i KAm-I

Indokinakomiteernes lokalafdeling i Odense er, bortset fra eet medlem, trådt ind i KAm-I.

Det er resultatet af de diskussioner, der blev sat i gang i Indokinakomiteerne (IK) først på året. Diskussionen blev dengang startet på grund af en "nedgang" i interessen i solidaritetsarbejdet og dermed svigtende medlemstilgang.

Men ledelsen i IK var ikke i stand til at føre en korrekt og klar linie ud fra de studier, som skulle danne grundlag for dannelsen af et Forbund mod Imperialismen. Det vil sige en organisation, som skulle udvide solidaritetsarbejdet til andre områder end Indokina, hvor imperialismen bliver mødt med modstand.

I vores lokalkomite satte vi spørgsmålstegn ved, om vi overhovedet kunne fortsætte på en så løsrevet måde fra forholdende herhjemme.

Derfor begyndte vi selv at finde studiemateriale frem, som kunne hjælpe os i denne situation. Vi læste Generallinien for den internationale kommunistiske bevægelse, som er udgivet af Kinas Kommunistiske Parti, og andre ting. Men vi var stadigvæk uafklarede på en del punkter.

Vi havde hele tiden haft tæt kontakt med kammerater i KAm-I's Odense-afdeling, som nu kom os til hjælp med forslag om, hvilke ting, vi burde studere.

Vi gik så i gang med studier af Mao Tse-tungs "Om nyt demokrati" og en artikel om Kinas udenrigspolitik fra KFML(r)'s teoretiske organ Klasskampen, og desuden en artikel fra Kampens Vej nr 2, der er en kritik af IK's teori og praksis.

Hvad fandt vi ud af? Vi fandt ved hjælp af dette materiale frem til, at IK førte en fejlagtig politik på mange områder. At vi aldrig havde været i stand til at gennemføre et virkeligt solidaritetsarbejde på grund af den fejlagtige linie i følgende spørgsmål:

1. Så væsentlige punkter som forsvaret af de socialistiske lande med Kina i spidsen.

2. Kampen mod socialimperialismen med Sovjetunionen i spidsen.

3. Forståelsen af revolutionerne i den 3. verden som nydemokratiske revolutioner.

4. Og som vigtigste punkt dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti herhjemme, som forudsætning for at der virkelig kan gennemføres solidaritetsarbejde på den proletariske internationalismes grundlag.

Vi kunne derefter slå fast, at hvis vi ville handle som marxist-leninister, måtte vi gå med i en kommunistisk organisation, som ved sin videre udvikling skal være i stand til at forbinde vores kamp mod borgerskabet herhjemme med kampen mod imperialismen i den 3. verden. Være med til opbygningen af et parti, i hvilket vi også under opbygningen deltager i et freds- og solidaritetsarbejde, som rækker ud over de store ord og paroler, bag hvilke der ingen magt står. Vi mener, KAm-I er kommet godt igang med dette arbejde. Derfor går vi ind i KAm-I. Her er grundlaget for at vi kan leve op til parolerne:

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME

LEVE DEN SOCIALISTISKE REVOLUTION.

Holger Foss truer bryggeriarbejdere med arbejdsløshed

Under overskriften "Forbrydelse eller dumhed?" i den ledende artikel i fagforeningsbladet "Prop og Kapsel", samt i en resolution vedtaget den 15.7., angriber bryggeriarbejdernes fagforening med københavns mandlige afdelings formand Holger Foss i spidsen, 67 bryggeriarbejdere fra Carlsbergs mineralvandsfabrik for at være "direkte skyldige i, at et stort antal af deres kammerater til vinter skal leve af arbejdsløshedsunderstøttelse..." ved at have "... gået arbejdsgivernes ærinde."

Holger Foss

Fagforeningen anklager dem for at være "småborgerlige og egoistiske elementer i vore egne rækker" som "gang på gang (har) ladet hånt om kammeratskab og solidaritet." "De skader den enkelte kammerat, de skader sig selv, de skader hele arbejderklassen, de er hovedårsagen (vor understregning) til den splittelse, der styrker og nærer den herskende arbejdsgiverklasse." Et skarpt angreb fra fagforeningens side mod bryggeriarbejdere er endnu ikke set. Og hvad har disse bryggeriarbejdere så gjort, - og hvad er egentlig sandheden bag den historie som Holger Foss disker op med.

Efter afskedigelserne i vinters af over 520 folk på Tuborg/Carlsberg optog fagforeningen forhandlinger med arbejdsgiverne om genoptagelse af en afspadseringsordning af overarbejde. Denne afspadse-

ringsordning skulle medføre at det overarbejde som blev udført i 1974 kunne afspadseres i januar, februar og marts måned 1975, samtidig med at overarbejdspengene fra 74 ville blive udbetalt. Dette skulle forhindre at vinterafskedigelserne skulle kunne gentage sig, efter fagforeningens mening, idet man fik lagt ekstra ferie netop i de måneder hvor beskæftigelsen indenfor bryggeriarbejdet altid har været lav pga. den lave vinteromsætning.

Fagforeningen havde på intet tidspunkt tænkt sig at denne ordning skulle ud til åben diskussion blandt os, eller sagt med Holger Foss' ord "dette er ikke noget der skal stemmes om, det skal bare køres igennem."

Der er ikke tvivl om at en afspadseringsordning af overarbejde vil betyde at flere bryggeriarbejdere kan beholde arbejdet i vintermånederne (ganske vist med en samlet nedgang i den årlige indkomst for den enkelte bryggeriarbejder pga. den udvidede ferie). Men var det dette bryggeriarbejderne på mineralvandsfabrikken sagde nej til? Nej, de sagde først og fremmest nej til at deres løn skulle tilbageholdes 1/2-1 år med begrundelsen at de ville "have deres penge nu, for ellers var de jo intet værd."

Uden om fagforeningens ønske stemte dagholdet på mineralvandsfabrikken om ordningen, - 67 imod, 4 for og 1 blank; og da eftermiddagsholdet mødte gjorde de klart at de støttede dagholdets beslutning. Men da lønningsposen kom, blev det klart at de var blevet røvet af fagforeningens demokratiske overflade. Overarbejdspengene var allerede tilbageholdt. Og på dette tidspunkt nægtede folkene på mineralvandsfabrikken så at udføre overarbejde.

På denne baggrund ophævede arbejdsgiverne ordningen, som indeholdt den betingelse at ordningen ikke måtte forhindre udførelse af "nødvendigt overarbejde". Samti-

Fortsættes side 3

ANERKEND PRG

Fra 24 september til 18 oktober afholder Røde Kors en konference i Geneve mellem regeringseksperter om våben, der skaber unødvendige lidelser, eller som ikke kan skelne mellem civile og militære mål. Imidlertid agter Det internationale Røde Kors ikke at invitere Sydviets Provisoriske Revolutionære Regering (PRG), med mindre deltagerlandene i konferencen tager en anden stilling til PRG's repræsentation, end de gjorde ved den diplomatisk konference i foråret. Røde Kors betragter selv spørgsmålet som i høj grad politisk.

Intet land i verden har været anvendt så meget som krigslaboratorium for USA-imperialismen som Vietnam. Røde Kors-konferencen til efteråret kan derfor kun betegnes som en parodi, hvis det lykkes USA at gøre sin pression så stærkt gældende, at PRG ikke bliver repræsenteret ved konferencen.

Danmark har aldrig anerkendt Paris-fredsforhandlingerne og våbenhvilen i Vietnam som udgangspunkt for sin udenrigspolitiske stillingtagen. Som kendt vedkender aftalerne klart og tydeligt, at der i Sydviets findes to regeringer og to hære. Siden underskrivelsen har USA konsekvent forsøgt at vende tilbage til at alene at anerkende fasciststyret i Saigon, og med større eller mindre held har USA forsøgt at få venligtsindede regeringer til at følge denne politik.

Vi kræver af den danske regering at den anerkender Sydviets Provisoriske Revolutionære Regering, ikke blot som deltager i Røde Kors-konferencen, men også i form af fuld diplomatisk anerkendelse.

KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND

marxi

P

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123413

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 F. FA 2476
 Løssalg 1 kr., Abonnement 25 kr., Kampabonnement 50 kr.
 Institutionsabonnement 65 kr.
 Giro 20019
 Ansvarshavende Finn Sørensen

Formandsinitiativet Proteststrejkerne og Arbejdsretten

Formandsinitiativet startede efter 1 kr. strejkerne i vinter 1970. Københavnske fagforeningsformænd og tillidsmænd fra DKP, SF og Socialdemokratiet nedsatte et udvalg, der i konflikt situationer skulle træde frem og lede arbejderklassens kamp. I de fire år, udvalget har eksisteret, har det kun yderst sjældent været i aktion. I større omfang har formandsinitiativet, eller "situationens generalstab", som nogen ynder at kalde det, kun været i aktion i forbindelse med Hope Computer-sagen og sidst under proteststrejkerne i maj.

Hvad er årsagen til, at formandsinitiativet opfordrede til strejker omkring regeringens nedskæringspolitik? Årsagen skal findes i arbejderklassens egen spontane rejsning. Det var ikke formandsinitiativet, der startede proteststrejkerne, det var arbejderklassen selv. På denne baggrund trådte "situationens generalstab" ind på arenaen, og viste med al ønskelig tydelighed, at de var situationens herrer. De fik hurtig greb om den spontane bevægelse, og de sikrede med store ord, at den kamp, der var begyndt, skulle fortsætte, blot ikke nu, men gennem lokale lønforhandlinger om 2 kr. mere i timen. Det var formandsinitiativets aktivitet, da over en kvart million arbejdere var ude på gaderne.

Formandsinitiativet er på baggrund af deres optræden under proteststrejkerne og deres opfordring til strejker blevet stillet for arbejdsretten. Umiddelbart kunne man fristes

Formandsinitiativet forsamlet til møde

til at sige, at det må blive deres egen sag. De tusinder af arbejdere der i tidens løb er blevet dømt i Arbejdsretten, har ikke kostet formandsinitiativet søvnløse nætter. Det eneste, de har gjort i den forbindelse, er at bruge tomme trusler. Udtalelser i presse og TV om Arbejdsretten som klassedomstol og krav om Arbejdsrettens afskaffelse, men hvornår har vi set disse fagforeningsformænd gå i spidsen for arbejderklassens kamp, hvornår har vi set dem opfordre til massestrejker i forbindelse med domme fra Arbejdsretten? Aldrig. Disse fagforeningsformænd og tillidsmænd er så reformistiske, så

tro mod arbejdsgiverne, at de på trods af det ene overgreb mod arbejderklassen efter det andet, kun spagfærdigt opfordrer politikerne og de faglige overenskomstforhandlere til at gøre noget ved sagen - som om arbejderklassen nogen sinde har opnået forbedringer eller har kunnet holde stand mod nedskæringer og forringelser af deres levevilkår uden kamp.

Formandsinitiativet og med dem hele det øvrige slæng af fagpamper deltager kun i aktioner, når det er til forsvar for deres egne interesser. Det så vi tydeligt manifesteret i forbindelse med Hope-sa-

gen. Da der skulle demonstreres i Hadsund kom selv Thomas Nielsen tilstede, og fagpamper fra hele landet troppede sammen i byen, betalt med fede diæter fra fagforeningskasserne.

Men hvilke aktiviteter har de samme folk udfoldet i forbindelse med strejker som f.eks. havnearbejderstrejken i Århus, OTA-strejken, Plattedamernes strejke osv. ? Fagforeningsformand har talt dunder til arbejderne, tillidsmænd har forhandlet skjult bag arbejderne egne demokratisk valgte strejkekomiteer, og de har givet løgnagtige meddelelser til arbejderne for at tvinge dem i arbejde igen.

Sådan er fagforeningerne indrettet, og sådan må enhver fagpamper - fagforeningsformand og tillidsmand - handle, hvis han ønsker at bevare sin faglige tillidspost.

Når Arbejdsretten indleder sagen mod de 22 formænd og tillidsmænd, vil vi se, hvorledes de handler. De vil råbe på solidaritet, snakke om angreb på fagforeningernes handlefrihed osv. Landet over vil tillidsmænd og fagforeningsformænd arrangere korte proteststrejker. De samme tillidsfolk, som under proteststrejkerne gjorde, hvad de kunne for at afspore kampen, og de samme, som under enhver strejke - eller udsigt til strejke - gør alt, hvad de kan for at stikke en kæp i hjulet.

På trods af dette må vi gå imod en sådan retssag, fordi anklagen lyder på opfordring til strejke. En sådan anklage vil vi ikke acceptere, det er et angreb på arbejderklassens demokratiske rettigheder. Samtidig må vi slå fast, at vi ikke blot skal forlange frifindelse for de 22 anklagede, men også for de ca. 50.000 arbejdere, som er anklaget for at have deltaget i den samme strejke. Disse arbejdere, som førte den virkelige kamp, synes ingen pamper at have nogen større interesse i at forsvare,

heller ikke de 22 medlemmer af formandsinitiativet.

Et forsvar og en kamp for frifindelse af de 50.000 arbejdere skal ikke blot være tomme ord, som vi kan vente det fra bl.a. formandsinitiativet, det skal være en håndfast og massiv solidaritet og kamp for disse arbejderes frifindelse.

Formandsinitiativets løfter skal vi ikke stole på. I forbindelse med proteststrejkerne lovede de kapitalisterne en varm sommer. Vi kan kun konstatere, at den har været kold og regnfuld. Store ord på en talerstol er ikke nok mod kapitalens offensiv, mod lønudhuling og arbejdsløshed - der skal andre midler i brug.

Erfaringerne har vist os, at skal vi føre en faglig/økonomisk kamp, skal den føres udenom fagforeningerne. Vi kan ikke sætte vores lid til de faglige tillidsfolks forhandlinger og samarbejde med ledelsen. Vi må selv vælge de kammerater der er i stand til at stå fast på de krav, arbejderne på de enkelte arbejdspladser er blevet enige om at rejse. Arbejderklassens selvstændige organisering i demokratisk valgte strejkekomiteer er det våben, der skal sættes ind mod kapitalens offensiv, sættes ind mod ethvert overgreb på arbejderklassen.

Arbejdsretten sættes ikke ud af funktion, fordi vi synes den er uretfærdig og at den er en klasse-domstol. Arbejdsretten er et led i hele det faglige lovkompleks, som har til opgave at sabotere og hindre enhver kamp fra arbejderklassens side. Vores opgave er ikke at føre en kamp mod Arbejdsretten, som ret - det vil ikke være muligt, men derimod at føre kamp mod dens domme. Vi skal ikke acceptere nogen som helst dom eller bod fra Arbejdsretten, eller acceptere fyringer og andre overgreb fra kapitalistklassens side, men gennem vores egen selvstændige organisering gå til kamp mod ethvert udslag af kapitalens tyrani.

FRIKEND ALLE ANKLAGEDE

LEVE DE VILDE STREJKER
4.8.1974

Fra forbundssekretær til chef for Arbejdstilsynet

Den 1. august tiltrådte tidligere forbundssekretær i Dansk Metalarbejderforbund Erik Andersen pladsen som direktør for Arbejdstilsynet. Erik Andersen var Paulus Andersens modkandidat til formandsposten i Metalarbejderforbundet.

Erik Andersen er ikke den eneste der er gledet fra fagforeningernes top til andre hverv indenfor det offentlige eller indenfor erhvervslivet. I 1971 blev Dansk Metalarbejderforbunds økonomiske medarbejder Claus Groth ansat i A. P. Møller-koncernen. Tidligere informationschef for LO blev samme år ansat i Arbejdstilsynet. De statslige arbejdsformidlingskontorer drives af tidligere fagforeningsfolk, tillidsmænd og fagforeningernes stop-urs-kuske bliver værkstedsfunktionærer osv. Anker Jørgensen blev overflyttet fra DASF til statsministerposten, Erling Dinesen fra HK formandsposten til pladsen som arbejdsminister i de socialdemokratiske regeringer. Vi kunne blive ved...

Hvad betyder dette? Får arbejderklassen mere magt i samfundet som følge af, at tidligere fagforeningsfolk bliver ansat i statsadministrationen og det private erhvervsliv? Nej, - denne "overflytning" er ikke udtryk for vores stadig større indflydelse, men derimod et levende bevis på fagforeningernes placering og opgaver i det kapitalistiske Danmark.

Fagforeningerne er, fra at være arbejderklassens organisationer, blevet en sammenvokset del af statsapparatet, en del som ikke varetager vores interesser men kapitalisternes.

I dag undertrykker de arbejderklassens kamp som fagforeningsformænd, forbundsformænd, - i morgen som statsministre, arbejdsministre eller direktører. Arbejdsopgaverne er de samme, derfor ser vi også hyppigere disse "overflytninger".

Erik Andersen før og nu

Ingen regner vel med at Erik Andersen vil sætte Arbejdstilsynet effektivt ind i kampen mod profitmord, som vi bl.a. har set det på Lindø Værftet, eller mod svejserøg, asbest, giftige lime og maling, ubeskyttede maskiner osv.

Den seneste tids uro omkring Arbejdstilsynets arbejde affødte et nervøst spørgsmål fra Børsfinanskapitalens organ - om hvorvidt den nye direktør havde tænkt sig at skærpe tilsynets praksis. Men Erik Andersen svarede beroligende: "Det er en storm i et glas vand".

ABONNER NU!

DKP'er fyret

DKP'er fyret på Møller & Jørgensen i Horsens

På firmaet Møller & Jørgensen i Horsens er DKP'eren, byrådsmedlem Ivan Hersland blevet fyret uden gyldig grund.

Firmaets begrundelse var, at de ikke vidste, at han var byrådsmedlem og derfor var utilfreds med hans fravær. Dette er dog ikke korrekt. Ivan Hersland havde allerede den første dag fortalt sin værkfører, at han var byrådsmedlem og derfor skulle have fri til at deltage i møderne. Værkføreren havde givet ham tilladelse til dette.

Efter at han var blevet fyret, gik han til sin tillidsmand, der sagde, at det ikke var nogen fyringsgrund, og opfordrede Ivan Hersland til at gå med op til driftslederen for at snakke om sagen. Det ønskede Ivan Hersland imidlertid ikke, han sagde blot: "Jeg er jo blevet fyret, så det er der ikke noget at gøre ved". Han ønskede, at fyringen skulle tages op gennem fagforeningen.

På de forskellige afdelinger på virksomheden havde vi ikke fået oplyst, hvad der foregik. Tillidsmændene ville ikke udtale sig og begrundede det med, at det var internt, samt at Ivan Hersland havde forladt arbejdet.

Samtlige arbejdskammerater, jeg snakkede med, var klar over, at det var en politisk fyring, da der ikke var noget at udsætte på hans arbejde. De sagde, at man ikke uden videre skulle acceptere, at arbejdskammerater blev fyret på den måde, og mange opfordrede til, at vi skulle nedlægge arbejdet. Men da vi fik kendskab til Ivan Herslands udtalelser og mangel på interesse for at gå til kamp mod et sådant overgreb, var der ikke megen stemning for at gå hjem.

Det er åbenbart DKP's linie overfor politiske fyringer, at man skal acceptere dem, rejse sagen i fag-

foreningen, og så ellers vente på, at man muligvis idømmes virksomheden en symbolsk bod.

Der var opbakning og vilje til kamp mod Møller & Jørgensen

politiske fyring, men Ivan Hersland var åbenbart ikke interesseret i selv at gøre noget ved sagen.

Arbejder på M & J
Horsens

2 offentlige møder

KAM-1 i Odense afholder offentligt møde om ALBANIEN
Lørdag d. 7/9 kl 14,00
Mødestedet meddeles lokalt

KAM-1 i København afholder offentligt møde om spørgsmålet: HAR VI ET ARBEJDERPARTI I DAG?
Torsdag d. 5/9 kl 19,30
Ungdomscenteret, Lysekovsgade 4
Sted: V/Engelb. Plads

Bestil fra ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels:	Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
V.I. Lenin:	Om strejker	2 kr
	Staten	2 kr
	De russiske socialdemokraters opgave	1 kr
	Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
	Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
J. Stalin:	Mod forfladigelserne af parolen om selvkritik .	1 kr
	Samtale med Emil Ludwig	1 kr
	Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
	Om partiet	3 kr
C. Zetkin:	Lenin - om kvindespørgsmålet	2 kr
E. Thälmann:	Tyskland, socialdemokratiet og fascismen	1 kr
G. Dimitrov:	Om fagforeningerne	2 kr
O. Nyström:	Fascisme og socialfascisme	3 kr
	Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
	SUKP(b)'s historie, kap. 1 og 2	4 kr

Nyheder

Arbejdersange (nye og gamle i udvalg, med akkorder)	3 kr
V.I. Lenin: Brev til en kammerat - om vore organisatoriske opgaver	3 kr
Fr. Engels: Kommunismens grundsetninger	3 kr
J. Stalin: Kort om meningsforskellene i partiet	5 kr

Pris + porto indsættes på giro 23 42 79

ARBEJDERFORLAGET
Røde Stjerne, Allégade 19, o.g. 5000 Odense

Holger Foss

Fortsat fra side 1

dig betød kravet om udbetalingen af overarbejdspengene at arbejds-køberne ikke kunne få denne ekstra kapital til investering som kunne kaste ekstra profit af sig.

Hvad vil fagforeningens næste træk så blive? Ja, for det første har fagforeningen forsøgt at få en syn-debuk for deres forræderiske poli-tik ved at bagvaske og ved at søge at isolere de "67" bryggeriarbej-dere. De vil forsøge at ekskludere de folk som har sat sig op mod fagforeningens forslag. Vanskelig-heden er bare at afstemningen på mineralvandsfabrikken var hemme-lig, hvorfor fagforeningen har lagt op til at de folk som er gået i spid-sen for modstanden mod afspadse-ringsordningen skal hives ud. Med karakteristisk som "inspirator og indpisker" har fagforeningen alle-re gået jorden med kunstgød-ning for at få hevet en tidligere til-lidsmand ud.

En tillidsmand på Tuborg oplyser at afspadseringsordningen nu sand-synligvis vil blive sendt til uraf-stemning på generalforsamlingen til oktober, og fagforeningen vil så ekskludere de folk som går imod ordningen, - lidt efter lidt. Dette er fagforeningens sande "demokra-tiske" natur. Hvis dette er sandt kan jeg kun opfordre folk til at kræve hemmelig afstemning, og slå fast at de forskellige meninger vi har kun kan løses ved fri diskus-sion.

Da angrebet mod folkene på Carls-bergs mineralvandsfabrik kom frem ringede de til Holger Foss for at få ham til at komme ud og diskutere sagerne. Hans svar var at smide røret på.

Holger Foss' store ord d.13.5. under strejkerne mod afgiftslove-ne, hvor han lovede arbejdsgiver-ne en "varm sommer", er nu af-løst af trusler mod bryggeriarbej-dere om arbejdsløshed. I juli og august måned vil afskedigelserne på de to bryggerier komme til at ligge på ca. 450 ialt, - og det er næppe mere end et halvt år siden at fyringerne af 520 folk blev gen-nemført uden at fagforeningen løf-tede et øjenbryn. Fagforeningens udtalelse dengang som fordømte ar-bejdsgivernes svineri fik ikke en e-neste arbejder genansat. Ligeså-lidt har fagforeningens 1-times pa-radestrejke samt resolution om 2 kr. mere i timen givet så meget som blot 1 øre.

Vi kan slå fast at fagforeningen er hovedårsagen til den splittelse, der styrker og nærer den hersken-de klasse. Men er det blot deres dumhed eller er det forbrydelse. At tro det blot er dumhed er at un-dervurdere vore fjender, at slå fast at det er en forbrydelse er at forstå dybden af deres svinestre-ger!

K.P. Tuborg

EN KLASSE I VÆKST

For de, som bilder sig ind, at klassesamfundene er ved at bli-ve erstattet af klasseløse velfærds-stater, og at arbejderklassen er ved at opløses og blive erstattet af forædte velfærdsborgere, kan det være nyttigt at se på følgende tal. Ved århundredeskiftet eksis-terede der kun 30 millioner ar-bejdere i hele verden. I dag er antallet alene i de udviklede ka-pitaliststater mere end 220 mil-lioner.

I samme takt er klassekampen blevet skærpet, og de kræfter som revolterer mod udbytningen er vok-set. I 1919 - 1939 deltog 74 milli-oner arbejdere i strejkebevægel-sen i de kapitalistiske lande. I 1945 - 1960 var antallet 150 mil-lioner. Og i 1960 - 1971 hele 380 millioner mennesker. I løbet af 1972 deltog alene i de mest ud-viklede kapitaliststater 43 milli-oner arbejdere i strejker. (Tal-lene er hentet fra ATSH - det Al-banske Telegrafbureau).

KAm-l's sommerlejr

I velkomsttalen på lejren blev det slået fast, at "formålet med at af-holde en sådan sommerlejr er ikke at forsøge at lave en partiskole, - selvom en sådan også begynder at trænge sig på - det er heller ikke at arrangere en skolelejr, men i første række er lejrens formål at styrke og udvikle kammeratskabet i forbundet, samtidig med, at vi skal udveksle erfaringer omkring vores daglige arbejde i afdelingerne og i grundorganisationerne."

Ialt var vi samlet ca. 90 voksne og 17 børn på lejren. Der var deltagere fra samtlige afdelinger landet o-ver, og mange sympatisører og lø-sere tilknyttede, benyttede lejren til at lære mere om forbundet og vores politik at kende samt kom-me med i kammeratskabet. Lige-ledes var der deltagere fra vores svenske broderorganisation.

På lejren var der studiegrupper, som kørte 2 timer hver formiddag hele ugen over flg. emner:

Arbejdet på arbejdspladserne.
Grundskoling og sympatisør-arbejdet.
Afdelingernes arbejde.
Den moderne revisionisme.
Arbejderbevægelsens historie.

Om eftermiddagen var der sportsli-ge aktiviteter og strandture og tid til at slappe af og holde ferie. Der var kampe mellem de forskellige afdelinger i fodbold, hvor kamme-raterne fra Odense løb af med sejren. Der blev spillet volleyball og arran-geret et enkelt orienteringsløb med forskellige politiske spørgsmål ved posterne.

Aftenarrangementerne bestod af fo-redrag og oplæg til efterfølgende diskussion og sluttede af med un-

derholdning af agit-prop-gruppen fra København, "De Røde Raketter", som spillede og sang for på de re-volutionære sange.

Af indlæggene om aftenen kan næv-nes: "De socialistiske lande og de-res betydning for os", hvor vi bl. a. diskuterede spørgsmålet om oplysning omkring de socialistiske lande og vores opgaver i denne forbindelse.

"Det anti-imperialistiske arbejde", var emnet den anden aften, hvor vi berørte spørgsmålet om solidaritet med og støtte til befrielsesbevægel-serne i den tredje verden.

Reservepostbud Carlo Hansen fra Århus, som ikke er medlem af fo-rbundet, men gennem flere år har be-skæftiget sig med påvisning og af-sløring af den moderne naturviden-skabs idealistiske grundlag i mod-

sætning til den fremherskende mate-rialistiske naturvidenskab i det 19. årh., holdt et foredrag om "Den kæmpende materialisme", hvor han trak linien op fra Engels' og Lenins arbejde på dette område og behand-lede spørgsmålet om, at føre kamp mod den idealistiske naturviden-skab. Ikke for isoleret at stille na-turvidenskaben på et materialistisk grundlag, men fordi en idealistisk naturvidenskab fører til og har ført til en idealistisk historieopfattelse.

Endelig var der indlæg omkring forbundets kommende studieopga-ver.

Mange spørgsmål blev rejst, og der blev lagt op til initiativer fra medlemmerne i den kommende ud-vikling af forbundet.

Men lad os høre, hvad nogle af del-tagerne mener om lejren.

HVAD MENER DELTAGERNE OM LEJREN?

Poul Weile fra Nyborg. Løser sym-patisør af KAm-l. Arbejder på Ny-borg Jernstøberi og skal starte i grundskoling efter sommerferien.

"Jeg tog med på sommerlejren fordi jeg igennem længere tid har læst Ar-bejderbladet og Arbejderavisen og hørt om sammenslutningen - og så ville jeg gerne med på sommerlejren for at få et nærmere kendskab til KAm-l og for at lære noget.

Jeg deltog i gruppen "Den moderne revisionisme", først og fremmest fordi der i Nyborg findes en ret stærk DKP og DKU afdeling. I grup-pen beskæftigede vi os mere med den moderne revisionisme historisk og generelt og ikke så meget om DKP konkret og hvordan kampen skal føres mod dem i praksis. Der var for lidt omkring de aktuelle spørgs-mål og omkring den direkte agitation overfor DKP, og der var for lidt tid til diskussioner. Den moderne revi-sionisme rejser jo mange spørgs-mål.

På grund af vores barn kom vi først til aftenarrangementerne lidt sent, men jeg har hørt de fleste foredrag.

Nu skal vi igang med studiecirklér og der er en hel del ting vi skal til at tage op. Vi mener, at vi i Nyborg har en hel speciel situation. Vi skal dels i gang med grundstudierne, samtidig med at vi skal udvikle ar-bejdet i Nyborg, således at vi ikke kommer til at hinke bagefter forbun-det.

De første par dage var jeg lidt util-freds med forbundet, hvor det virke-de ret lukket. Men det er vel meget naturligt. Jeg kendte kun nogle få kammerater. Efterhånden blev vi rystet godt sammen. Jeg synes det har været en god lejr med mange go-de erfaringer."

Anne Larsen fra København, medlem af forbundet.

"Jeg arbejder som kontorassistent og har gjort det i tre år, efter at jeg har taget en mindre kontoruddannel-se. Før har jeg arbejdet på fabrik i 5-6 år.

Jeg tog med på sommerlejren fordi det netop kunne være spændende at møde kammerater fra andre byer.

Jeg synes sommerlejren er gået mæg-tig godt på de fleste områder. Det er

for alvor gået op for mig at KAm-l er en landsdækkende organisation. Jeg synes det har været meget udbyt-terigt. Man får ideer, som man tager med hjem og tænker mere over, ide-er som de andre afdelinger har ført ud i livet. De andre byer for eksem-pel, har et langt mere udadrettet ar-bejde, de har arbejdere der næsten står i "kø" for at komme ind, det er ikke rigtig tilfældet i København. Vi har nok gået og muret os for meget inde.

Arrangementerne om aftenen har væ-ret virkelig gode. Og der har været nogle gode diskussioner bagefter, også efter det indlæg som Carlo Han-sen fra Århus holdt om "Den kæm-pende materialisme". Det synes jeg var spændende, selvom det var lidt svært at holde den røde tråd hele ti-den, men alligevel - det var sådan nogle ting man ikke havde tænkt over.

Diskussionerne efter indlægget om det anti-imperialistiske arbejde gik vældig godt og var en saltvandsind-sprøjtning.

Sommerlejren har klart vist, at vi er på fremmarch. Der er mange gode kammerater. Man forundres o-ver, at forbundet rækker så vidt som det egentlig gør.

Skal man fremføre en kritik af lejren bliver det omkring børnepasningen. Det gik godt med de små børn, men jeg er glad ved at jeg ikke tog min større dreng med, der foregik ikke tilstrækkeligt for de store. Vi har ikke arrangeret noget for dem, og forsøgt at rette dem lidt ind på linien."

Flemming Rasmussen fra Århus. Medlem af forbundet. Arbejder på Århus Flydedok.

"Jeg tog med på sommerlejren for at lære kammeraterne fra de andre afde-linger at kende og høre om deres er-faringer fra arbejdspladserne og i bo-ligområderne.

I vores gruppe "Afdelingernes arbej-de", kom vi godt ind på de praktiske problemer, som vi står overfor i af-delingerne, efter lidt vanskeligheder den første dag. Bl. a. spørgsmålet om hvorledes vi organiserer os bedre, uddelegerer arbejdsopgaver til alle i afdelingen, således at de drages med i arbejdet, og således at det ikke er nogle få der laver det hele. På denne måde vil arbejdet blive alt for hæs-blæsende og almindelige arbejdere vil ikke være i stand til at deltage. Hvis man har familie og børn kan man ikke klare det voldsomme tem-po.

Jeg kunne f.eks. godt have tænkt mig lejren organiseret på en lidt anden måde. Således at der blev mulighed for at deltage i flere grupper, og samtidig have flere store samlede diskussioner. F.eks. kunne det have været organiseret sådan, at alle der arbejder på en arbejdsplads, eller er organiseret i celler brugte to dage

til at gennemdiskutere problemerne, og så en afsluttende fællesdiskussion.

Det har været godt med den sport der har været på sommerlejren. Det er en væsentlig ting for arbejdere, både for ungdommen og de lidt ældre, at komme til at deltage i andre aktivite-ter end lige netop de politiske mø-der.

Foredragene om aftenen har været gode, særlig det om det anti-imperi-alistiske arbejde. Det er ikke nok, at vi har en parole der siger "proleta-risk internationalisme", der må ligge reelt arbejde bag. Således at vi må støtte, både de socialistiske be-vægelser i den tredje verden, men også det nationale borgerskabs kamp mod imperialismen og social-impe-

Niels Østergård Hansen fra Odense. Sympatisør af forbundet og støberiarbejder.

"Jeg har endnu ikke været igennem nogen grundskoling i forbundet eller deltaget i nogen aktiviteter. Jeg tog med på sommerlejren for at lære de andre kammerater at kende og få ud-bygget min viden på forskellige om-råder og finde ud af hvad forbundets linie er på forskellige områder.

Jeg deltog i gruppen "Arbejderbevæ-gelsens historie". Hvorvidt jeg kan bruge dette i mit daglige arbejde kan jeg ikke rigtig vurdere, men jeg hå-ber vi kan studere videre omkring dette spørgsmål. Vi var ikke forbe-redt før vi kom herover og derfor var studielederen den eneste der snakkede. Det har mindsket udbyttet af studiekrederen fordi det er træten-de at sidde og høre på foredrag hele tiden. Vi kunne kun supplere studie-lederen på enkelte punkter, men det

rialismen, for det er med til at svække de to supermagter og dermed til at styrke vor kamp.

Den tredje verdens kamp er jo også vores kamp, og vi lærte også den af-ten, at det først og fremmest drejer sig om at bekæmpe fjenden i ens eget land, det er den bedste støtte vi kan give den tredje verden.

Generelt er mit indtryk af sommer-lejren, at der er mange gode kamme-rater, der sætter meget ind på virke-lig at styrke og udvikle forbundet, og at det hovedsagligt er arbejdere der er i forbundet. Ikke en samling teo-retikere, men folk med begge ben på jorden, der forstår at se problemer-ne i sammenhæng, og er i stand til at løse dem.

var alligevel udbytterigt og gav inspi-ration til at gå videre.

De foredrag der var om aftenen, var nye for mig. Jeg har ikke tidligere beskæftiget mig med disse ting, og det er ikke alt jeg har kunnet følge helt, men det har virkelig været inte-ressant.

De spørgsmål der har været oppe har interesseret mig. F.eks. spørgsmå-let om forbundets kommende studie-opgaver omkring de spørgsmål hvor vi er uafklarede, synes jeg er spæn-dende. Hvordan man skal gøre det kan jeg ikke rigtig se.

Niveauet var ikke højere end jeg kun-ne forstå det, selvom det omhandle-de ting som jeg ikke har beskæftiget mig med.

Mit syn på organisationen har ændret sig betydeligt til det bedre, det har virkelig været en stor oplevelse. Der har været et meget fint kammerat-skab og en meget fin tone mellem folk. Det er en stor inspiration til at gå videre.

Nu har jeg kendt kammerater fra bå-de Horsens og København fra tidlige-re og det har været interessant at se den udvikling der er sket med dem. De har virkelig fået greb om tingene."

Arbejder-slut op om KAm-l meld dig til grundskoling

I alle byer, hvor KAm-l er repræ-senteret, er der grundskolings-kurser for folk, der ønsker at bli-ve medlem af KAm-l.

KAm-l er ikke nogen småborgerlig vælgerforening eller en akademisk diskussionsklub, men derimod en organisation af aktive revolutionæ-re, der bygger deres praktiske ar-bejde på den videnskabelige socia-lisme, således som den er skabt og videreudviklet af Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung.

Derfor går vejen til medlemsskab også over deltagelse i en grund-skoling, hvor deltagerne får et første overblik over de grundlæ-gende revolutionære skrifter.

Vi opfordrer alle arbejdere, der har indset, at vi behøver et nyt re-volutionært arbejderparti i kampen for socialismen, til at gå med i KAm-l's grundskoling.

Kurset går over 10 aftener, og om-fatter følgende emner:

1. Introduktionsmøde
2. Den historiske materialisme
3. Dialektikken
4. Erkendelsesteorien
- 5./6. Marxismens politiske økonomi
7. Staten
8. Partiet
9. KAm-l's politiske platform
10. Opsummering med henblik på forbedringer af kommende studiekrede.

DKP's LANDSMØDE

Trods skarpe angreb og irettesættelser fra partiledelsen fortsætter oppositionen i DKP efter landsmødet sin kritik af partiets reformistiske linie

"Vedtager vi dette manifest, vil befolkningen få mistillid til os, vi vil fremstå som et utroværdigt parti, der indgyder vælgerne falske illusioner. Ved at vedtage dette manifest vil partiet bevæge sig ud i en principløs, opportunistisk sump. Det er et reformistisk og ikke et revolutionært parti værdigt."

Ordene er DKP-eren Carl Madsens. De faldt på DKP's landsmøde d. 22-23. juni i år, og det manifest, Carl Madsen her så kraftigt vender sig imod, blev vedtaget af landsmødet og offentliggjort i "Land og Folk" d. 28. juni.

Til trods for, at Carl Madsens indlæg på landsmødet ikke kan opfattes som andet end et generalangreb på hele DKP's teori om "anti-monopolistisk front" og "anti-monopolistisk demokrati" og på teorien om "den fredelige overgang til socialismen" (som vi om lidt skal se), ja, så oplevede vi det unægteligt ret overraskende, at Knud Jespersen efter landsmødet til pressen kunne udtale:

"Carl Madsens synspunkter er nu bragt i overensstemmelse med partiets. Ikke omvendt."

Men Carl Madsen havde jo fremført en kritik af DKP, som på en række punkter var korrekt ud fra et revolutionært standpunkt? Det har da faktisk også vist sig, at Carl Madsen ikke har til hensigt at bøje af på sine synspunkter. Det har han demonstreret i det nyeste num-

Partisekretær Ingmar Wagner

mer af tidsskriftet Clarte, hvor han i slet skjulte vendinger efterlyser internt partidemokrati og fri debat i DKP om den politiske linje. Han skriver videre:

"Jeg har talt om Ingmar Wagners (DKP's partisekretær) og min kontrapunkt. Jeg fastholder, og det er for mig noget svært væsentligt, at

ligt. Som en advarsel om, at tidspunktet for at drøfte vor indstilling til statsmagten i almindelighed og folketinget i særdeleshed er inde."

Naturligvis kan - og skal - vi rette kritik af Carl Madsen for hans indtil nu kun halvhjertede opgjør med DKP's småborgerlige reformisme. Dels kan vi med rette spørge, hvorfor han ikke har rettet kritikken på et langt tidligere tidspunkt - DKP har jo i over en snes år ført en konsekvent reformistisk politik. Og dels sætter han naturligvis kikkerten for det blinde øje, når han påstår, at der "intet alternativ findes til DKP", og at han derfor "vedbliver med at være medlem af dette parti til jeg rent fysisk dør eller bliver smidt ud" (fra indlægget på landsmødet).

Men ikke desto mindre må vi betragte det som positivt, at der omsider lyder kritiske og oppositionelle røster i DKP mod ledelsens rådne politik. Bag sig har Carl Madsen hele sin partiafdeling nemlig Lejre-Hvalsø. Denne har i DKP's teoretiske tidsskrift, TIDEN nr. 4/74 fået offentliggjort deres "Bemærkninger til (24.) kongresresolutionen", hvori den retter en grundlæggende kritik af partiets resolution fra 24. partikongres (afholdt i jan. -73). Efter i starten at have kritiseret resolutionen for at skabe illusioner om, at imperialistiske krige ikke længere er en uadskillelig del af det kapitalistiske system (man kan, siger resolutionen, i dag "tvinge imperialismen til at respektere den fredelige sameksistens' principper"), giver Lejre-Hvalsø-afdelingen en kritik af DKP's "fredelige overgang til socialismen". Eftersom det manifest, der blev vedtaget på partiets landsmøde, ikke på noget punkt adskiller sig væsentligt fra beslutningerne på 24. kongres (der er faktisk kun tale om sproglige omformuleringer), kan vi kigge nærmere på afdelingens kritik. Den berører som sagt et afgørende spørgsmål for alle kommunister, nemlig spørgsmålet om overgangen til socialismen - om den går over en fredelig "demokratisering" af det borgerlige statsapparat ved hjælp af trinvise reformer, eller den går via arbejderklassens væbnede tilintetgørelse af kapitalisternes statsapparat og oprettelsen af en ny form for statsmagt, proletariets diktatur - dette har altid været skillelinien mellem reformister af alle afskygninger på den

sikre det håndgribelig indflydelse og tvinge storkapitalen fra reelle magtpositioner. I videreførelse af denne kamp kan der opnås en sådan ændring af styrkeforholdet mellem klasserne, at det arbejdende folk kan sætte en ny demokratisk orden igennem, et antimonopolistisk demokrati, hvor en ny stat tjener folkets, ikke monopolernes interesser. Det kan blive Danmarks vej til socialismen..."

Lejre-Hvalsø-afd. kommenterer:

"Overfor dette afsnit stiller afdelingen sig yderst tvivlende, for selv om formuleringens genemsommelighed også her er besked, mener vi at kunne skimte en revision af opfattelsen af statsmagts og parlamentarismens rolle."

Afdelingen udtrykker sig forsigtigt, men vi vil sige det mere direkte: Ved at bringe teorier som denne (som stammer helt tilbage fra Hruštjov, den moderne revisionismes fader) til torvs smider DKP hele marxismen-leninismen over bord og forlader virkelighedens verden. Allerede Lenin gjorde (i 1919) op med de "socialister", der talte om at "udvide demokratiet":

"Hovedsagen er... at der i det kapitalistiske samfund ved en tilspidsning af den for dette samfund karakteristiske klassekamp ikke findes nogen mellemvej mellem borgerskabets diktatur og proletariets diktatur. Enhver drøm om en tredje udvej er en småborgerlig illusion."

Småborgerne, siger Lenin, "ser ikke gerne 'alt for absolutte' påstande, idet han vil have plads for sit spidsborgerlige, småtskærne ønske om at erstatte revolutionen med 'overgangstrin'. At overgangstrinnet mellem den stat, der er organ for kapitalistklassens herredømme, og den stat, der er organ for proletariets herredømme, netop er revolutionen, der består i, at borgerskabet styrtes og dets statsmaskine sønderbrydes sønderlæses, det siger kautskyerne og vandervelderne (den tids DKP'ere, red.) intet om." (Udv. værker, b. 10, s. 152, alle fremhævinger er Lenins).

Men som afdelingen ganske rigtigt siger, så er DKP-resolutionen aldrig særlig klart formuleret. "Det kan blive Danmarks vej til socialismen..."! Det lille ord "kan" skal nemlig tage brodden af kritikken fra folk som dem i Lejre-Hvalsø. DKP-lederne må dels tage

gressives død, fængsling og tortering til følge. Det er, hvad den 'fredelige overgang' fører til i praksis: blodbad på ubevæbnede arbejdere.

Det viser alle historiske erfaringer, og Lejre-Hvalsø-afd. er også klar over det - den stiller en række spørgsmål:

"Forestiller man (dvs. DKP's ledelse, red.) sig, at storkapitalen skulle kunne tvinges til opgivelse af væsentlige magtpositioner ad parlamentarisk vej? (...) Forestiller man sig virkelig, at der under storkapitalens enevælde og under sammensmeltningen af statsmagt og monopoler kan dannes 'en ny demokratisk orden', et ægte demokrati, og hvordan tænker man sig dette demokrati organiseret? (...) Afdelingens spørgsmål er: Har vort parti forladt den klassiske vurdering af statsmagten som en mekanisme til underklassens undertrykkelse og ejendomsforholdenes bevarelse, og har vi opgivet tesen om

det borgerlige statsapparats likvidering som den uundgåelige betingelse for socialismens gennemførelse?"

Alle disse spørgsmål kan vi på DKP-ledelsens vegne besvare med et kort og klart: Ja! Selv pakker de det - af gode grunde - lidt mere ind. Hør blot, hvad Knud Jespersen udtalte til Land og Folk d. 6. 7. i en kommentar til debatten omkring landsmødet:

"Der sættes lighedstegn mellem revolutionær forandring og voldelig omvæltning. Men vort mål er en revolutionær omdannelse til socialismen, hvilket ikke er ensbetydende med væbnet kamp. Der vil kræves en masserejsning, der fører til en demokratisk proces, som vil muliggøre en overgang til socialismen uden borgerkrig."

Og videre: "Minimums- og maksimumsprogrammerne er ikke ens, men de står heller ikke i modsætning

Oppositionen i DKP - Hvor står den?

Det er ikke kun, når det gælder hjemlige forhold, at Carl Madsen og hans meningsfæller i DKP har kritiske ting at sige om partiets linie. I et nyligt udkommet nummer af tidsskriftet "Frit Danmark" skriver Carl Madsen således om noget af det, der af DKP-ledelsen betragtes som det aller "helligste": "den virkeliggjorte socialisme" (dvs. Sovjet og Østeuropa):

Carl Madsen på landsmødet

"I de socialistiske lande tegner der sig stadig tydeligere en konflikt mellem en magtgrådig teknisk-bureaukratisk herskergruppe og et udnyttet folk. En revolution i de socialistiske lande kan blive det næste store skridt i den aldrig standsende samfundsbevægelse".

På landsmødet blev denne passage skarpt kritiseret, og i Land og Folk d. 29. 6. langer en anden af DKP's veteraner, Hans Scherfig, i sin uge-kommentar ud efter sin gamle partifælle - dog uden at nævne nogen navne! Men angrebet er ikke til at tage fejl af:

"Den nye anti-kommunisme føres venstre om i ryggen på arbejderklassen. Når jorden er rund, kan venstre blive til højre. At mistænkeliggøre den virkeliggjorte socialisme som 'en magtgrådig teknisk-bureaukratisk herskergruppe' i konflikt med 'et udnyttet folk' og varsle 'en ny revolution på et højere plan' er en mere raffineret metode for anti-kommunisme".

At kritisere de moderne Kreml-revisionister for at genrejse kapitalismen i Sovjetunionen bliver af DKP automatisk og søvngængeragtigt stemplet som "anti-kommunisme". Sovjet er - nærmest pr. definition! - Socialistisk, siger partispidsen, og så er det iøvrigt underordnet, hvilke fakta man kan finde, der beviser det modsatte.

Men vi ser altså, at der indenfor DKP i dag er folk, der har gennemskuet den officielle propaganda, og som også kan slå fast, at en ny revolution er nødvendig i disse lande for at genoprette proletariets diktatur.

Vi ved endnu ikke, om disse folk er i stand til eller rede til at drage konsekvensen af dette: nemlig at Sovjet i dag er en social-imperialistisk magt (dvs. socialistisk i ord, men imperialistisk i gerning), som kappes med USA om verdensherredømmet - senest anskueliggjort gennem de to supermagters kanonbådspolitik i forbindelse med Cypern-krisen (se artiklen i dette nr.), og at social-imperialismen i dag udgør en reel fare for de socialistiske landes sikkerhed, dvs. i første række Kina og Albanien.

Vi ved heller ikke endnu, om oppositionen i DKP er rede til at tage konsekvensen af syn på DKP's teori om "den fredelige, anti-monopolistiske revolution" og den reformisme og revisionisme, der følger med den: altså om opgøret med 24. kongres' resolutioner og med landsmødets Manifest får kommunisterne organisatorisk for oppositionen. Et kan vi imidlertid sige: Hvis oppositionen fortsætter ad den linie, den nu har betrådt, og hvis den gør det konsekvent, dvs. på et marxistisk-leninistisk grundlag, så skal DKP's ledelse nok sørge for den organisatoriske side af sagen: eksklusion af partiet.

Hvis oppositionen i DKP forsvare sine standpunkter som principfast revolutionære, må de nemlig også komme til den konklusion, at der må opbygges et nyt, revolutionært kommunistisk parti. Og det i sin tid: Arbejderklassen har ikke brug for parlamentariske vælgerforeninger, men derimod for en kampstabs, en organiseret fortrop i kampen for det kapitalistiske systems afskaffelse.

Fra "Danmarks Kommunistiske Parti's" landsmøde

der består en risiko for, at partiet parlamentariseres. At vor revolutionære holdning mister sin troværdighed. At folketingsrepræsentationen bliver et selvformål, og at vi slår os til tals med at bedre på samfundet i stedet for at forandre det."

Carl Madsen fortæller videre, at hans kritik af DKP's reformistiske politik har indbragt ham Wagners "strengeste irettesættelse", og han afslutter:

"Jeg kan nok overleve Ingmar Wagners anathema (bandlysning, udstødelse, red.), men tager det som symptomatisk. Som far-

ene side og revolutionære på den anden side.

Angående "rejsningen af den samfundsforanderende kraft", som er et centralt afsnit i kongresresolutionen, skriver afdelingen, at "det er her, tyngdepunktet i vor kritik ligger", hvorefter der citeres følgende fra resolutionen:

"...Det må ske gennem fælles aktioner mod storkapitalens overgreb. I dem kan arbejderklassen og dens forbundsfæller vinde øget tillid til egen styrke. Båret frem af det arbejdende folks aktivitet kan der vindes demokratiske rettigheder, som kan bruges til at

hensyn til, at der stadig er en rest af kundskab om marxismen-leninismens grundlæggende teori hos DKP's medlemmer, og dels må den lade som om, den har bare en lille smule virkelighedssans i behold. Men ingen behøver at være i tvivl om DKP-ledernes faktiske linie: Både før og efter militærkuppet i Chile mod Allende var netop Chile et mønstereksempel på 'fredelig overgang' for DKP. DKP's chilenske broderparti var i tiden før kuppet med til at afvæbne de chilenske arbejdere og bønder og banede således vejen for fascist-juntaens magtovertagelse med tusinder af arbejderes og andre pro-

til hinanden. Ellers ville vi være principløse. (!) Minimumsprogrammet omfatter punkter, der kan gennemføres nu med det samme, når magtforholdene er til stede. De knytter sig sammen med perspektiverne ud over det nuværende samfundssystem. Det gælder nationaliseringer, kontrol med erhvervslivet og demokratisering af produktionsapparatet. Det gælder også kravet om at anvende statsapparatet mod monopolkapitalen og forhindre denne i at dirigere statsapparatet. Hertil hører bl.a. vor bevægelse for, at det offentlige skal overtage jorden, at de ekstraordinære afskrivningsregler, der indførtes i 1957, afskaffes, og storkapitalen beskattes af de 17 milliarder ubeskattede kroner." (Vor fremhævn., red.)

Hvilken tillid til den borgerlige statsmagt! I lande som Italien og Frankrig er store dele af de vigtigste industrier, samt bank- og forsikringsvæsenet, forlængst overtaget af staten. Men de stats-ejede Renault-fabrikker i Frankrig, for eksempel, har været blandt de mest strejkeramte franske virksomheder. Eller et nærmere eksempel: Minearbejderstrejken i Kiruna-minerne i 1970, ejet af den svenske stat. For Knud Jespersen vil vel ikke hævde, at disse lande er 'mindre kapitalistiske' end Danmark? I så fald er det i al fald statskapitalisme, DKP ønsker - og det er vel i øvrigt i god overensstemmelse med DKPs eksempler på "den virkeliggjorte socialisme": det statskapitalistiske Sovjetunionen og Østeuropa (minus Albanien).

Kernespørgsmålet er jo, hvem der kontrollerer statsmagten - borger-skabet eller arbejderklassen? Men dette finder "kommunisterne" i DKP's ledelse uinteressant - eller som de vel vil udtrykke det: "en ekstremistisk problemstilling". Næh, Knud Jespersen og hans venner arbejder for at "demokratisere produktionsapparatet" gennem vedtagelser i folketinget. Hør blot, hvad Jespersen sagde i folketinget om DKP's ændringsforslag til finansloven:

"Jeg ved, at der ikke er store muligheder for, at dette folketing vil godtage disse rigtigt foreslåede besparelser, der indeholder perspektiv om en ny politik, og som samtidig indeholder løsningen på de sygdoms- og kriseproblemer, vi har i vort samfundssystem."

Jamen, det vil altså sige, at det blot

En afslappet Knud Jespersen på landsmødet.

drejer sig om at skaffe et nyt "arbejderflertal" - men med kommunisterne ... så vil der være mulighed for ... at helbrede det syge kapitalistiske samfund! Og det er nemlig DKP's perspektiv: et regeringssamarbejde med socialdemokratiet om at administrere kapitalismen. Det sagde Jespersen da også klart til Ekstra Bladet dagen efter landsmødet:

"Jeg tror nok, at vi vil kunne få et fornuftigt samarbejde med Socialdemokratiet, og det er sådan set ikke vort ønske at tilintetgøre dette parti."

DKP vil føre en "ny politik". De vil administrere kapitalismen på en anden måde. "Skønt monopolerne har samlet umådelig magt på deres hænder, evner de ikke at styre deres eget system", siger DKP i indledningen til Manifestet fra Landsmødet. Altså må DKP gøre det for dem! Eller som folketingsmedlem Villy Fuglsang sagde det på landsmødet:

"... vi går i vort partiprogram fra 24. kongres ind for en demokratisk planlægning - også inden for det kapitalistiske systems rammer - som et opnåeligt alternativ til en økonomisk politik, der ganske åbenbart har spillet fallit." (Land og Folk d.3.7.)

At DKP drømmer om en "menne-skelig, krisefri kapitalisme" fremgår også tydeligt af manifestet:

"Inflation, arbejdsløshed og skatteplyndring er de byrder, som hviler tungest på arbejdende menneskers tilværelse. De er frugter af den økonomiske politik, som storkapitalen har sat igennem." (vor fremhævn., red.)

Skal man tro DKP-ideologerne, så er inflation, arbejdsløshed osv. aldeles ikke iboende kendetegn i kapitalismen, nej, det er altsammen en politisk, monopolernes lægger med skumle hensigter. Dermed ser DKP totalt bort fra de lovmæssige kriser som rammer det kapitalistiske system uafhængigt af enkeltpersoners vilje og ønsker. Og derfor er det også klart, at DKP i sine "løsninger" på krisen må se bort fra disse lovmæssigheder. Deres recept på f.eks. bekæmpelsen af inflationen er: Tinglysning af kapitalværdistigninger i jord og fast ejendom som en offentlig prioritet, det vil sige: stop for belåningen af værdistigningen. Dette er "netop det realistiske forslag, som vil stoppe inflationen", skriver Land og Folk i lederen d.18.7. Og stolt påberåber DKP sig ledende borgerlige økonomer: "Kommunisterne dom over inflationens kilde deles af vismændene". Men "inflationens kilde" er aldeles ikke værdistigninger i jord og fast ejendom. Disse er tværtimod en følge af inflationen, ikke en årsag til den! Inflationens virkelige kilde er først og fremmest monopolerne, som p.g.r. a. netop deres monopolstilling på markedet kan tillade sig at hæve priserne uden at risikere at blive udkonkurreret. Inflationen er altså en uadskillelig bestanddel af monopolkapitalismen. Men det gør DKP alt for at skjule!

Lad os til slut vende tilbage til Lejre-Hvalsø-afdelingens kritik af kongresdokumenterne. Den citerer følgende fra dem:

"Der har i arbejderbevægelsens udvikling været to hovedstrømninger - en reformistisk og samfundsbevarende ... en revolutionær og samfundsforandrende, som så sin opgave i at kæmpe for reformer og rettig-

heder og derved sikre arbejderklassens indflydelse og magt til at ændre samfundets grundlag."

Og afdelingen kommenterer:

"En revolutionær arbejderbevægelse skal naturligvis kæmpe for reformer og rettigheder, men at frembyde en illusion om, at den "derved" kan sikre arbejderklassens ... magt til at ændre samfundets grundlag, altså de kapitalistiske ejendomsforhold er, mener vi, revisionisme ... At hævde, at ejendomsforholdene kan ændres "derved" at reformer og rettigheder - hvilke - vindes, er det samme som at sige, at vi kan vokse ind i socialismen, og man må nok spørge, hvor den principielle forskel mellem os og SF så er henne"

Ja, det må man nok spørge om, og svaret er naturligvis: der er ingen principiel forskel; begge partier er i bund og grund reformistiske, småborgerlige arbejderpartier, som fungerer som Socialdemokratiets forlængede arm til venstre. DKP's opgave er at forhindre arbejderklassen i konsekvent at bryde med reformismen og socialdemokratismen og tage den revolutionære kamp mod det kapitalistiske system op.

Det "svar", som TIDEN's redaktion har forsynet Lejre-Hvalsø-afd's kritik med, bekræfter kun dette: "Svaret" starter med at slå fast, at det ville være "aldeles urimeligt" at åbne for en diskussion om 24. kongres's vedtagelser. Og vi kan kun have forståelse for DKP-ledernes angst for en diskussion blandt DKP's medlemmer om kongresresolutionen (og landsmøde-manifestet, for den sags skyld), hvis den skal foregå på grundlag af Lejre-Hvalsø's kritik. I stedet opfordres man i "svaret" til at studere de materialer og dokumenter, som de moderne revisionister i den sidste halv snes år har produceret. Dette motiveres med, at "de fleste af de

spørgsmål, der rejstes i indlægget, er udløbere af problemer, som gennem en periode er drøftet og af-

Ib Nørhøj - redaktør af DKP's teoretiske tidsskrift "Tiden".

klaret, såvel i vort parti som i den internationale bevægelse". I øvrigt karakteriseres afdelingens måde at kritisere DKP's politik på som "usund og uacceptabel". Alt i alt et "svar", som af al magt forsøger at dæmpe den rejste kritik ned, og som i øvrigt snakker udenom alle de centrale punkter, kritikken rejser.

DKP har i de sidste 20-25 år stået solidt plantet på reformismens og revisionismens grund, og det er totalt umuligt i dag at 'gøre partiet revolutionært indefra'. De, der nærer illusioner om noget sådant, vil før eller senere blive rettet af bureaukraterne i DKP-ledelsen. Den behandling, de kritiske røster i partiet allerede har fået, peger klart i den retning.

Vores opfordring til alle ærlige revolutionære - i og udenfor DKP - lyder derfor:

VEND DKP RYGGEN!

SLUT OP I DET PARTIBYGGENDE ARBEJDE - SLUT OP I KAM-1!

"Kristine Mærsk" som blev søsat på Lindø-værftet i foråret er et tankskib på 330.000 tons. Prisen på en sådan tanker er alene ca. 400 mill. kr.

Svaret er afskrivningsreglerne, men lad os prøve at opstille regnskabet for Mærsk-flådens egentlige værdi: Flåden er, som sagt, på 4 mill. t.

registertonnage og gennemsnitsalderen er 4,2 år. I gennemsnit sejler disse skibe mindst i 20 år, hvorefter de ophuges. Skibene indeholder også en værdi, når de bliver solgt til ophugning, men det vil vi se bort fra. I gennemsnit vil vi sætte en pris af 1200 kr/nybygget ton dødvægt, som nok er lidt i underkanten. Heraf får vi følgende:

4 mill. tons nybygget	4,800 mill. kr.	
4 millioner tons nybygget		4,800 mill. kr.
Afskrivninger efter 20 års levetid for 4,2 år		
andraget		1,000 mill. kr.
Mærsk-flådens salgsværdi		3,800 mill. kr.
Bogført til		480 mill. kr.
HEMMELIG RESERVE		3,320 mill. kr.

Vi ser altså, at koncernen gennem udnyttelsen af afskrivningsreglerne har opbygget en HEMMELIG RESERVE på 3,320 mill. kr. Hvem var det der gennemførte disse afskrivningsregler? Det var Socialdemokratiet i 1960 med daværende statsminister Viggo Kampmann. I den forbindelse sagde Viggo Kampmann: "Lad afskrivningsreglerne være rummelige, for hvis der afskrives for stærkt vil den dag komme, hvor indkomsten, som skal beskattes, bliver så meget større, at den rammes af en højere beskatningsprocent. I sidste ende vil det være til statens fordel".

Tidspunktet for betaling af en større skat er åbenbart ikke kommet endnu 14 år efter. I 1972 betalte koncernen 33 mill. kr. i skat af et driftsoverskud på 539,4 mill. kr. og af en formue, ikke på de 480 mill. kr. som koncernen selv opgiver, men en formue på 3,800

mill. kr., hvortil kommer værdien af Nordsøolien, som tidligere blev givet til A.P. Møller af den daværende socialdemokratiske trafikminister Kaj Lindberg. Værdien af Nordsøolien skal næppe vurderes til mindre end 1,000 mill. kr.

Tilbage til spørgsmålet. Vi kan ikke fastslå hvormeget et selskab har haft i profit på et år, men denne gennemgang af A.P. Møllers koncerns regnskaber skulle gerne vise, at det absolut har en værdi af følge med i de sparsomme oplysninger som kapitalisterne kommer med samt, at det er muligt at få et fingerpeg om koncernens fremgang eller tilbagegang.

Derudover kan vi også se hvorledes selskaberne er i stand til at skjule de værdier, der skabes af arbejderne, og hvorledes kapitalisternes egen stat sikrer, at dette kan lade sig gøre.

kapitalistiske kriser

Når vi skal foretage en undersøgelse af det kapitalistiske system, kan vi ikke løse denne opgave ved at se på kapitalisternes profitter, vi må undersøge markedet, altså undersøge kapitalisternes muligheder for at afsætte deres produkter.

De kapitalistiske kriser er overproduktionskriser. De varer, som arbejderklassen dagligt producerer, kan ikke købes af arbejderklassen. Lønnens størrelse svarer ikke til værdien af de varer, som arbejderne producerer. Det betyder, at varerne må afsættes på andre markeder, men disse markeder indskrænkes stadig.

De socialistiske lande, Kina, Albanien, Nordkorea og Nordvietnam,

er løsrevet fra det imperialistiske verdenssystem. Dertil kommer den 3. verdens landes kamp for national uafhængighed, deres sammenslutning i organisationer, som f.eks. de olieproducerende lande, er med til at svække det imperialistiske system og kaste den kapitalistiske verden ud i krise.

Det kapitalistiske system virker også selv på en sådan måde, at det uvægerligt med mellemrum kastes ud i kriser. De enkelte kapitalisters stræben efter maksimalprofit betyder en hård konkurrence mellem dem, en konkurrence, som idag mest kommer til udtryk i de-

Fortsættes side 8

LØN, PRIS og PROFIT

Vi har modtaget to spørgsmål i forbindelse med spalten "Løn, pris og profit".

1) Hvormeget kan vi stole på firmaernes egne oplysninger om deres overskud?
2) Hvordan kan vi give udtryk for at det går godt for kapitalisterne samtidig med at vi skriver om kriser?

KAPITALISTERNES PROFITTER.

Lad os først besvare spørgsmålet om værdien af firmaernes egne oplysninger. Det nettoudbytte, som vi har nævnt i denne spalte og sammenlignet med nettoudbyttet for de enkelte firmaer fra det foregående år, er det overskud som firmaet selv opgiver i de officielle regnskaber. Nettoudbyttet er overskudet efter fradrag som: afskrivninger, skatter, repræsentation, tantieme, overførsel til næste regnskabsår, henlæggelser osv. Nettoudbyttet er altså ikke et udtryk for kapitalisternes profitter.

Lad os prøve at gennemgå et eksempel for at belyse det. Vi har valgt at se lidt nærmere på A.P. Møllers koncern og koncernens fællesregnskab for de to dampskibsselskaber, Dampskibsselskabet Svendborg og Dampskibsselskabet af 1912. I dette regnskab indgår også de virksomheder, som er underlagt disse to dampskibsselskaber, nemlig: Odense Stålskibsværft (herunder Lindø-værftet) Roulunds fabrikker. Mærsk-Raffineriet. Danbrit Kemi. Dansk Undergrundskonsortium. Føtex. Maersk Air.

Regnskabet ser således ud: (alle tal i mill. kr.)

	1972	1973	stigning i %
Driftsoverskud incl. renter	539,4	693,0	28,5
Dette overskud nedbringes på følgende måde:			
Afskrivninger	415,0	472,0	13,6
Omkostninger og repræsentation	44,3	48,8	10,2
Provision, tantieme	5,4	6,4	20,8
Derefter er overskudet:	74,7	165,8	120,0
Overført fra sidste år	19,7	19,5	+ 1,0
Ialt til fordeling:	94,4	185,3	96,0
Overført til næste år	39,4	120,3	200,0
Til udbetaling i de to Dampskibsselskaber	55,0	65,0	18,2
De to Dampskibsselskaber betaler i skat	33,0	?	?

Regnskabet viser tydeligt, at koncernen har haft fremgang, men hvor stor er denne fremgang reelt? Det kan vi ikke afgøre.

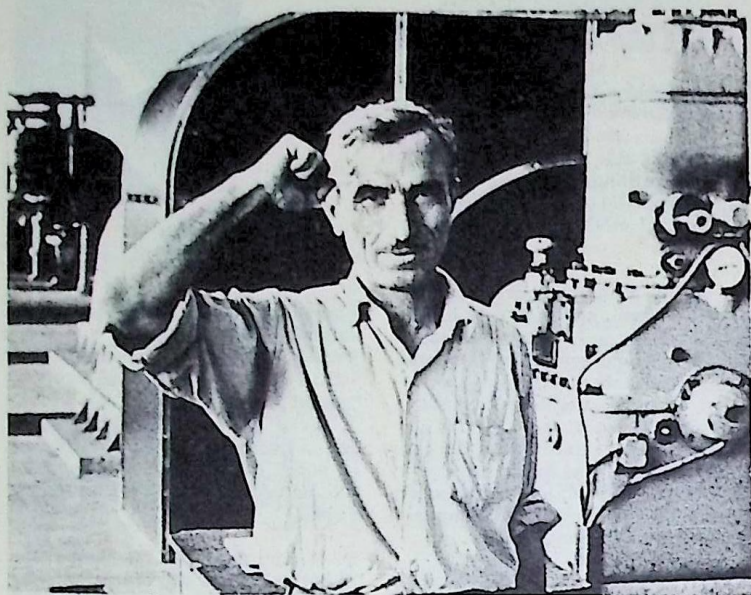
Men ud af det opstillede regnskab, som er koncernens eget officielle, kan vi blandt andet se hvorledes lovgivningen nøje er afstemt efter koncernens behov, eller mere generelt hvordan kapitalisterne, i kraft af at det er deres statsapparat, har sikret sig alle mulige begunstigelser og for skibsværfternes vedkommende direkte statsstøtte i form af billige lån.

Når A.P. Møller koncernen bygger egne tankskibe påbegynder de af-

skrivningerne allerede inden skibene er færdigbyggede. De opnår billige lån gennem statens skibskreditfond, lån der ligger mellem halvdelen og en trediedel af den normale markedsrente. A.P. Møllers koncern har tidligere udnyttet dette særdeles frækt ved at yde lån, bl.a. til kommuner, af de skibskreditlitter firmaet ikke selv kunne udnytte og har således tjent store penge på denne særlige begunstiggelse.

Men videre med afskrivningerne. Hele Mærsk-flåden på 4 mill. tons registertonnage er bogført til en værdi af 480 mill. kr. Hvorledes kan det gå til?

AT LEVE I PROLETARIATETS DIKTATUR

Albansk arbejder

Mange medlemmer af forbundet, sympatisører og løbere tilknyttede har været i Albanien i sommerferien. Arbejderbladet har talt med en af deltagerne, en arbejder fra fra Lindsø Værftet. I kommende numre vil vi bringe forskellige artikler fra rejsedeltagerne om Albanien.

AB: Hvorfor rejste du til Albanien?

Jeg har læst en hel del om socialisme og har i flere år haft lyst til at se, hvordan det fungerer i praksis, når arbejderklassen har magten i samfundet.

AB: Hvordan er det at være arbejder i Albanien?

Det er et stort spørgsmål, men lad mig belyse det med et aktuelt eksempel: i modsætning til her i Danmark, hvor priserne stiger og stiger og vores realløn bliver ved med at falde, har der i Albanien været 15 prisnedsættelser, først og fremmest på vigtige livsforbrugsvarer, de sidste 20 år, og folket realløn er stadig stigende.

AB: Hvor meget tjener en Albansk arbejder?

Han tjener ca. 500-600 kr. om måneden, og det er faktisk fint,

for det første fordi han ikke som i Danmark behøver at være bange for, at prisstigninger skal udhule hans løn, men også fordi alting i Albanien er enormt billigt eller endog gratis, fx en ny lejlighed med 2 værelser, køkken og bad, den koster kun 20 kr. om måneden. I Albanien er der ingen direkte eller indirekte skatter, og al sygehjælp og undervisning er gratis. For arbejdere i Danmark kan det jo godt virke utroligt, at der skulle findes et land, hvor arbejderklassen bestemmer, her i Danmark er det jo borgerskabet og dets spytsikkere, som har magten, men når man siger, at arbejderklassen har magten i Albanien, er det ikke bare en flokel, men en virkelig kendsgerning.

AB: Kan du give nogle konkrete eksempler?

Ja, tag fx økonomien: i Albanien planlægges produktionen efter en 5-års plan. Denne planlægning sker ikke hen over hovedet på det arbejdende folk. Før den 4. femårsplan blev statsens råskitse diskuteret på 16.000 forskellige fabrikker og landbrugskollektiver. På disse fabrikker blev femårsplanen diskuteret på mere end 174.000 møder og resultatet af disse diskussioner gav 150.000 forslag, som blev sendt til plan-

kommisionen. Arbejderne er ikke alene med i diskussionen af femårsplanen - de er også aktivt med til at sikre, at den bliver ført ud i livet. Alle ledere og direktører er under stadig kontrol af arbejderne. Der er mange eksempler på, at arbejderne på en fabrik har afsat en bureaukratisk og egoistisk direktør, og i stedet har valgt en veluddannet og uselvsk arbejder.

AB: Kan du fortælle noget om forskellen Albanien og Sovjetunionen?

Albanerne forklarer altid, at Sovjetunionen ikke mere er et socialistisk land efter, at et nyt borgerskab under ledelse af Krustjov overtog magten efter Stalins død. For at det samme ikke skal ske i Albanien, gør Albanien arbejderparti alt for at skole og mobilisere arbejderklassen, så den kan forhindre, at et nyt lag af bureaukrater og karrieremagere vokser op. Denne kamp bliver bl.a. ført gennem arbejderne direkte kontrol og kritik af alle ledende organer. Selvom arbejderklassen har magten i Albanien så betyder det ikke at klassekampen er ophørt, tværtimod. Der er stadig klassekamp, og kamp mellem de to linier - fortsat opbygning af socialismen eller tilbagevenden til kapitalismen. Den herskende klasse i Sovjetunionen snakker om hele folkets stat og hele folkets parti, som et led i, at forsøge at skjule deres undertrykkelse af arbejderklassen, nøjagtig på samme måde som Socialdemokratiet i Danmark gør det.

Et helt konkret eksempel på forskellen mellem Albanien og Sovjet er lønforskellen: Albanien har verdens mindste lønforskellen højstlønede i Albanien tjener maksimalt tre gange så meget som den lavestlønede, og man forsøger stadig at gøre lønforskellen mindre. Siden 1966 har de højst lønede fået deres lønninger sænket 2 gange, samtidig med, at alle andres lønninger stiger. Men i Sovjetunionen går udviklingen i den stik modsatte retning, her tjener den højstlønede op til 100 gange mere end den lavestlønede.

AB: Hvad har rejsen betydet for dig?

Det er svært sådan lige at gøre op. For mig er socialismen ikke mere bare en teori, men en konkret virkelighed, som jeg har set med mine egne øjne. Hvis jeg skal forklare, hvad rejsen rent praktisk vil komme til at betyde for mig, vil jeg citere en albansk maskinarbejders ord, som jeg hørte på en traktorfabrik i Tirana: "Vi vil have, at i bekæmper jeres borgerskab, på den måde kan vi bedst hjælpe hinanden."

CYPERN

Fortsat fra side 1

alismens brohoved og gendarm i Mellemøsten.

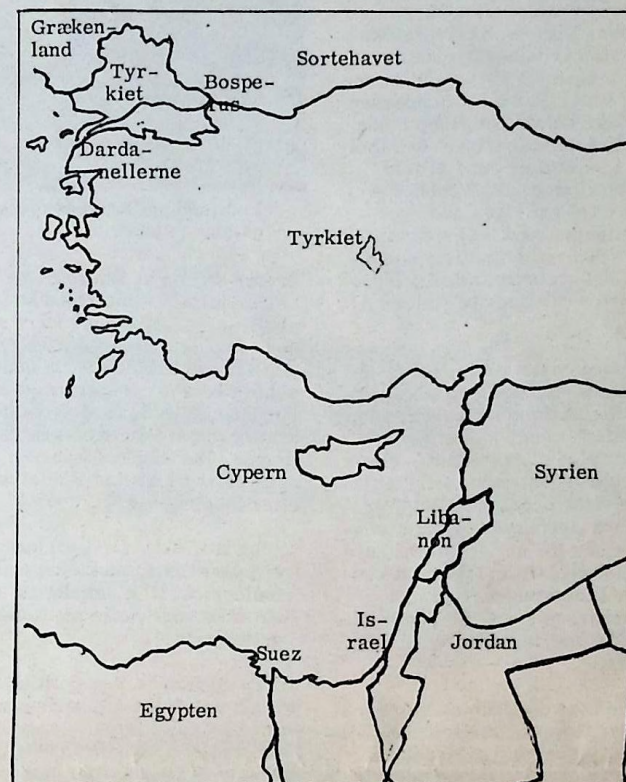
Idag forsøger de to supermagter uophørligt at styrke deres positioner i Middelhavsområdet, i forsøget på at virkeliggøre deres planer om at beherske balkanlandene og det mellemøstlige område. Med den forestående genåbning af Suezkanalen får Middelhavet også stor betydning for dem i kampen om beherskelsen af Det Indiske Ocean. Mens USA-imperialisterne forsøger at bevare deres herredømme i Vesteuropa, forsøger social-imperialisterne at trænge ind i Vesteuropa fra Middelhavet. Som følge af denne strategiske betydning er Middelhavsområdet skueplads for en særlig skarp rivalisering mellem de to supermagter.

NATOS ROLLE I MIDDELHAVS-OMRÅDET

Grækenland og Tyrkiet er begge

NATO-lande og udgør Europas sydflanke for NATO-alliancen, som står under USA-imperialismens overkommando. Straks efter kuppet på Cypern forstærkede USA sin Sjette Flåde, som er stationeret i Middelhavet. Især de græske fascister - både de gamle og de nye - som USA selv har bragt til magten, stiller de græske havne til rådighed for USA som flådestøttepunkter. Men der også amerikansk militær stationeret på selve Cypern. Ikke bare i form af de britiske tropper, der som følge af NATO-medlemskabet i sidste instans står under USA-imperialismen, men USA har også direkte et støttepunkt på Cypern, fra hvilket de overvåger den sovjetiske radiotjeneste og bedriver såkaldt "recognoscering" - altså spionage mod social-imperialisterne.

Efter Makarios' fald forsøgte USA-imperialisterne straks på den ene side at forhindre åbne fjendtligheder mellem NATO-medlemmerne Grækenland og Tyrkiet, eller i alt fald begrænse dem mest muligt, og

Kort over det østlige Middelhav, der viser den store strategiske betydning Cypern har for den russiske flåde, idet den ligger midt mellem Bosporus og Dardaneller-strædet og Suez-kanalen.

KAMPFOND Giro: 20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13,4 2000 F

Sådan er socialimperialismen:

SOVJET UDPLYNDRER INDIEN

Indien er den sovjetiske socialimperialismes vigtigste støttepille i Asien og dermed af afgørende betydning for Sovjets militære omringning af og krigsforberedelser mod socialismens Kina.

Den reaktionære indiske regering er et villigt redskab i socialimperialismens hænder. Også den herskende klasse i Indien nærer nemlig en dyb frygt for, at eksemplet fra nabolandet Kinas sejrige opbygning af et socialistisk samfund skal 'smitte' de udbytter og hungrende indiske folkemasser og få dem til at rejse revolutionens fane.

I den seneste tid har vi således set talrige eksempler på nedslagtningen af de såkaldte 'hungerbander' forskellige steder i Indien - arbejdere og bønder, som i desperation har plyndret godsejernes bugnende fødevarerelagre. I den sovjetiske presse kaldes disse aktioner for 'maoistiske provokationer'.

Nedenstående artikel, som i let forkortet udgave er hentet fra det kinesiske tidsskrift Peking Review giver et godt indtryk af socialimperialismens økonomiske og politiske greb om Indien:

Med 'bistand' som lokkemiddel plyndrer den sovjetrevisionistiske socialimperialisme Indien økonomisk gennem grov udnyttelse i handelen.

KAPITALEKSORT

Værdien af den årlige sovjetiske eksport til Indien udgjorde i årene 1951 til 1954 gennemsnitlig kun 10,1 mill. rupier. Siden Hrustjov tiltrådte sig magten i det sovjetiske parti og regeringen, har sovjetrevisionismen, efter vestligt imperialistisk mønster, brugt økonomisk "bistand" som påskud for omfattende kapitaleksport til fremme af deres udenlandshandel.

Den sovjetiske eksport til Indien steg så meget, at den i de syv år fra 1966 til 1972 gennemsnitlig udgjorde 1317 mill. rupier årligt, eller 130 gange mere end det årlige gennemsnit i årene fra 1951 til 1954. I de ti år fra 1955 til 1966 beløb Indiens lån fra Sovjet sig til 10200 mill. rupier (ca. 1283 mill. dollars).

I overensstemmelse med sovjetrevisionistiske bestemmelser skulle hele beløbet bruges til at købe sovjetiske varer for, hvorved man reducerede Indien til et marked for maskiner og industrielt udstyr af dårlig kvalitet. Næsten 70% af den sovjetiske eksport til Indien bestod af maskiner og industrielt udstyr, solgt til priser, der lå 20 til 30% eller endog 200% højere end verdensmarkedspriserne. For eksempel steg priserne for reserveredene til de 15000 traktorer, der blev solgt til Indien i 1969, til det tredobbelte af det, Sovjet solgte dem til østlandene for. Samme

år tog Sovjet 30.000 rupier pr. ton nikkel på det indiske marked mod kun 15.000 rupier pr. ton på det europæiske marked.

UDPLYNDNING AF RESSOURCER

Lige siden Sovjetunionen blev Indiens kreditor ved at sælge forældet maskineri og udstyr på kredit, har de plyndret flere og flere af Indiens vigtigste ressourcer og tvunget dem til at forsyne Sovjet med store mængder landbrugsvarer og biprodukter, råmaterialer og lette industriprodukter.

75-80% af det, Sovjet kræver af Indien som tilbagebetaling af gæld,

består af mere end 50 såkaldte "traditionelle varer" så som te, kaffe, bomuld, skind, jute og juteprodukter, tobak, oliefrø, nødder, krydderier og glimmer. Mange af disse varer er Indiens vigtigste kilde til udenlandsk valuta.

En artikel i det indiske månedsblad Liberation (februar 1969) gjorde opmærksom på, at "Indiens eksport til Sovjetunionen hovedsagelig består af traditionelle varer... disse varer er de samme som dem de britiske kolonialister trak ud af landet". I 1973, da jordnøddeproduktionen var lavere end i de sidste 15 år og der samtidig var en alvorlig mangel på jordnødderolie på det indiske marked, pressede sovjetrevisionisterne Indien til at eksportere jordnødder som betaling af deres gæld. Den indiske avis Hindu har medes over, at "tilbagebetalingen består af eksport af varer, der i forvejen er knaphed på".

Sovjetunionen forsikrede i sin tid Indien, at de indiske produkter, de købte, ikke ville blive videre-

solgt til tredie-land. De udnyttede deres position som kreditor-nation til med rupier at købe store mængder af Indiens te, kaffe, peber, olie, kager, glimmer, acajounødder etc., og tog enorme profitter hjem ved at videresælge disse produkter på internationale markeder for udenlandsk valuta.

Det indiske tidsskrift Motherland gjorde i en artikel i december sidste år opmærksom på, at "det foruroligende ved denne omgørelse er, at det nu foregår i større målestok", og "som følge heraf mister Indien ikke blot vigtige kilder til fremmed valuta, men de står også tilbage med et ødelagt marked i form af priser, tab af kontrakter o.s.v."

UDNYTTELSE AF BILLIG ARBEJDSKRAFT

Under påskud af "samarbejde" udnytter Sovjet den billige indiske arbejdskraft ved at få indiske fabrikker til at gøre det arbejds-kraft-krævende forædlingsarbejde og ved at få inderne til at bygge en serie fabrikker, der producerer varer, som kun Sovjetunionen har behov for.

Den indiske avis Finacial Express afslørede, at Sovjetunionen i 1972 skulle forsyne Indien med 20.000 tons bomuld, der efter forarbejdning til tekstiler skulle tilbageeksporteres til en lavere pris. Dette, skrev man, "bevirkede et tab på mindst 20 mill. rupier for

PEKING REVIEW

Engelsk-sproget ugeblad fra Kina Abonn. kr. 27 pr. år. Bestilling: Venskab med Kina. Geysergade 5 8200 Århus

Et sovjetisk krigsskib på vej fra sin base i Sortehavet ind i Middelhavet under den ny bro over Bosphorus-strædet.

Allerede i 1967 blev Sovjetunionens målsætning fastslået på denne måde: "Sovjet skal skabe en flåde ... som på betryggende vis kan sikre fædrelandets sikkerhed og varetage dets statsinteresser på havene og oceanerne. Flåden skal også kunne anvendes til offensive operationer på have og oceaner og være et middel til politisk og strategisk indflydelse."

på den anden side selv at øge deres indflydelse på Cypern. De ville afsætte den cypriotiske kupregering under Sampsons ledelse for at indsatte en regering, der både var en ubetinget forvalter af deres interesser og var acceptabel for Tyrkiet. En ironisk pointe er her, at Sampson beviseligt modtog støtte fra det amerikanske efterretningsvæsen CIA, og at den amerikanske regering med Kissinger i spidsen i de første dage efter kuppet åbenlyst støttede Sampson. Denne afslørede sig imidlertid hurtigt endtydigt som håndlanger for de græske fascister. Derfor kom den tyrkiske invasion på Cypern, og USA-imperialismen på velkendt vis deres diplomatiske manøvrer: den imperialistiske kanonbådspolitik blev påny taget i anvendelse.

SOCIAL-IMPERIALISMEN STYRKER SIN MIDDELHAVS- FLÅDE

Men de sovjetiske social-imperialisters politik i Middelhavet er på ingen måde mindre aggressiv. Allerede i 1964 begyndte sovjetiske krigsskibe at sejle ind i Middelhavet og at trænge ind i USA-imperialismens indtil da ubestridte suverænitetsområde. Siden 1967 har de officielt haft en stående flåde stationeret i Middelhavet. Antallet af sovjetiske krigsskibe, der regelmæssigt opererer her, er i de sidste syv år blevet mere end fordoblet. De nye zarer i Kreml udnytter enhver lejlighed til at styrke deres positioner overfor USA-imperialismen i dette område. Således benyttede de i oktober sidste år de arabiske folks modstand mod den israelske zionistiske aggression til næsten at fordoble deres krigsflåde i Middelhavet. I dag har Sovjet over 50

Indien'. Indien skulle betale Sovjetunionen så meget som 2600 rupier pr. balle, hvilket var 700 rupier mere end dagsprisen på det indiske marked for samme type bomuld.

Sovjetunionen er i gang med opførelse af en fem-lakh (500.000) ton aluminiumfabrik i Indien på betingelse af, at alt nødvendigt udstyr skal importeres på kredit fra Sovjetunionen, og at alle fabrikkens produkter skal udskibes til Sovjet. En række lignende projekter er nu under udførelse i Indien. Finacial Express bragte et læserbrev, hvori der stod, at "denne form for 'orienterende produktion' giver USSR et ufortjent greb om indisk industri, præcis som det også er tilfældet med de østeuropæiske nationer".

Sovjetunionen og Indien underskrev i november sidste år en 15-års "samarbejds"-aftale for økonomi og handel, som vakte alvorlig bekymring blandt indere i forskellige kredse. Statesman bragte den 5. december et læserbrev, der påpegede, at underskrivelsen af den sovjetisk-indiske aftale "er en pant i hele den grundlæggende industri i et land, der er udpræget fattigt på produktion af forbrugsvarer". Under diskussionen af aftalen i det indiske parlament blev der stillet spørgsmål, der tydede på stor bekymring og utilfredshed. Et af medlemmerne sagde, at aftalen tvang Indien til at eksportere mange "traditionelle varer" til Sovjet, hvilket i virkeligheden havde til følge at Indien blev "placeret i en underordnet position".

flådeenheder i Middelhavet, mod USA's ca. 60.

Også efter kuppet på Cypern forsøgte social-imperialisterne straks at trænge kraftigere ind i middelhavsområdet. De forsøgte at udnytte USA-imperialismens taktisk ugunstige situation, der var opstå-

et ved, at to NATO-medlemslande lå i indbyrdes strid, og hvor USA måtte søge at dampe stridighederne ned. Helt fra starten støttede social-imperialisterne helhjertet Tyrkiets standpunkt i håb om at kunne trække Tyrkiet stærkere over på deres side. Det har social-imperialisterne nemlig en særdeles god grund til: For at komme ud i Middelhavet må Sovjetunionens Sortehavsflåde jo nemlig passere gennem Bosphorus-strædet og strædet ved Dardanellerne, som i dag begge er tyrkisk territorium. De må altså sejle direkte forbi Tyrkiets NATO-baser, altså i virkeligheden for øjnene af USA-imperialismen. Det er derfor klart, at social-imperialisterne arbejder på at trænge USA-imperialismen og det af denne beherskede NATO ud af Tyrkiet for selv at øge sin indflydelse der. Desuden er der naturligvis ingen tvivl om, at social-imperialisterne brændende ønsker, at Cypern kommer på deres hænder.

SOVJETISKE MANØVRER

Det er i dette perspektiv, Sovjets

manøvrer i forbindelse med Cypern-krisen skal ses. Den sovjetiske regering har i de sidste uger udsendt adskillige erklæringer, der lidenskabeligt støtter kravet om Cyperns "uafhængighed" og "suverænitet" og kraftigt fordømmer NATOs forsøg på at gøre Cypern til en åbenlys NATO-base. Altsammen i et forsøg på at skjule deres egne imperialistiske interesser. Samtidig har Sovjet helhjertet støttet den tyrkiske invasion og aggression på Cypern! Ting, som står i skarp modsætning til hinanden, men som passer fortrinligt i social-imperialisternes stræben efter verdensherredømme. En interessant detalje er her løvrigt, at Sovjets trofaste undersåt, Bulgarien, har meddelt, at dets væbnede styrker vil slutte op på Tyrkiets side i tilfælde af krig mellem Tyrkiet og Grækenland!

Med andre ord: social-imperialismen støtter Tyrkiet for at styrke sin indflydelse der og på den måde garantere fri passage gennem Bosphorus og Dardanellerne, og de støtter Cyperns selvstændighed i ord for at forhindre, at den til-

sluttes NATO og dermed USA-imperialismen.

I forlængelse af dette har sovjetiske diplomater haft meget svært ved at skjule Sovjets bekymring over at være holdt udenfor Geneve-freds-konferencen om Cypern, der kun omfattede Storbritannien, Grækenland og Tyrkiet. Social-imperialisterne har da også sendt en observatør til Geneve af frygt for, at NATO-landene skal forsøge at etablere en Cypern-ordning uden at forhandle med Sovjetunionen. At det cypriotiske folk end ikke er formelt repræsenteret i Geneve bekymrer ikke social-imperialisterne - undtagen naturligvis i regeringsudtalelserne!

Sovjetunionen er ikke garant for Cyperns uafhængighed - tværtimod ønsker social-imperialisterne at tvinge det kommende styre på Cypern, hvad enten det bliver under Makarios' ledelse eller ej, til at opgive den nationale uafhængigheds kurs, som det lykkedes Cypern at fastholde under Makarios i de 14 år, den har været en selvstændig stat.

PORTUGAL: tre måneder efter kuppet

ARBEJDERKLASSENS KAMP BLUSSER OP - BORGERSKABET INDSKRÆNKER DE BORGERSKABETS RETTIGHEDER.

For at få et førstehåndsindtryk af situationen i Portugal i disse uger, tre måneder efter militærkuppet og indførelsen af borgerlige rettigheder, har ARBEJDERBLADET d. 27. juli talt med et medlem af de største organisationer i Portugal, OCMLP - "Ogrito do povo" (Portugals kommunistiske organisation, marxister-leninister - "Folkets råb"), M. Fernandes. Han siger:

- Folk har indset, at politik er noget, der angår dem selv. Jeg har overværet møder arrangeret af PCP ("Portugals kommunistiske Parti"), af trotskisterne og af forskellige marxistisk-leninistiske organisationer, og selv om de blev holdt i små landsbyer havde de alle flere tusinde deltagere. Der er mange strejker, men jeg må desværre sige, at det næsten alle er økonomiske strejker. Og når den økonomiske kamp endnu står foran den politiske har det sine gode grunde, hvoraf PCP's politik er den vigtigste, fordi PCP er den største organisation. Før kuppet var de mere økonomister end nogen anden i Portugal, og i dag siger de, at den politiske kamp er den vigtigste. Det lyder jo meget kønt. Men i praksis gør de, hvad de kan for at dæmpe op for bevægelsen og holde den inden for et borgerligt demokratiske rammer. De siger til folk: Foren jer mod fascismen! Som om fascismen var en ond ånd uden forbindelse med kapitalismen.

- HVAD SER OCMLP FOR AT VÆRE SIN VIGTIGSTE OPGAVER I DAG?

M. Fernandes: Vores mål er at vinde så meget fodfæste i arbejderklassen og i arbejdernes kamp overhovedet, også den økonomiske kamp. Det er meget vigtigt at kæmpe mod fascismens genkomst, men vi skal kæmpe revolutionært mod fascismen, således at vi retter slaget mod kapitalismen, der er fascismens grund.

Der er i dag mange symptomer på at storkapitalen søger tilbage mod fascismen og indskrænker de borgerlige rettigheder, det nye styre medførte. Lad os f. eks. tage pressefriheden. Da borgerskabet fandt ud af, at de venstreorienterede fik for meget fremgang, fordi folk havde uhindret adgang til information om strejkerne, fabriksbesættelser, situationen i kolonierne, bevægelsen indenfor de væbnede styrker osv., så indskrænkede de pressefriheden. I dag er den så lille, at f. eks. en borgerlig avis, der hedder "Capital", blev idømt en bøde på 100.000 escudos for at referere en demonstration til fordel for to officerer, der havde nægtet at gå imod poststrejken. Denne form for censur med bøder retter sig dog særligt mod de revolutionære og mod arbejderklassen, fordi dens presse ikke har adgang til så store pengesummer som de borgerlige blade. I det

Postbude samlet på central-postkontoret i Lissabon under den store poststrejke.

hele taget bliver de venstre-orienterede organisationer angrebet stadig heftigere, og jeg er sikker på, at de snart vil blive forbudt. Arrestationen af MRPP's (en marxistisk-leninistisk organisation) leder er kun et symptom herpå. Også på andre måder mærker man, at kapitalen er skræmt af arbejdernes kamp. F. eks. den måde, de nu taler om regeringsvalg på. Og mens de indskrænker pressefriheden, lader de Marcello Caetano (den fascistiske diktator, der blev styrtet ved kuppet d. 25. apr.) undslippe til Brasilien.

Men der er ligesom to bevægelser indenfor borgerskabet. Storkapitalens mål er at udvikle Portugal som industriland og på samme tid hente mest muligt profit hjem fra kolonierne. Det var dem der dominerede i den regering, der blev styrtet i sidste uge. De var repræsenteret af premierminister Palmás, af teknokraterne og selvfølgelig af Spínola selv.

I kolonierne har de forsøgt at vinde tid til at få opbygget en bevægelse, der kunne repræsentere deres interesser mod Frelimo, PAIGC og MPLA (befrielsesbevægelserne i de tre kolonier), en organisation, der skulle bestå af det hvide borgerskab og af de sorte, de kunne få med. Men det mislykkedes for dem, og regeringen er faldet.

Overfor disse konsekvente nykolonialister med Spínola i spidsen har vi så de væbnede styrker, der selvfølgelig bakkes op af PCP og af Socialdemokratiet. Men hvem er nu disse folk fra de væbnede styrker? Det er svært at placere dem politisk, men det er dog ikke svært at se, at det er en borgerlig bevægelse. Men de er mere eller mindre anti-imperialistiske og de snakker om en "portugisisk

socialisme". Nogle af dem er nok velmenende, men jeg tror nu ikke på den slags "socialisme". Man kan nok sammenligne dem med officererne i Peru. De ønsker at opbygge et uafhængigt land, og de vil gå imod monopol-kapitalen, men de vil lade magten forblive hos borgerskabet.

I øjeblikket er der ligevægt mellem disse to retninger, de konsekvente neokolonialister og Socialdemokratiet og PCP, der prøver at undgå at angribe kapitalen med deres forbandede "fredelige vej til socialismen", som folket må betale for.

Fernandes fortæller os om OCMLP's faglige arbejde. Han mener, at udviklingen indenfor fagforeningerne går mod social-fascisme, og at det går hurtigt på grund af reformisternes og revisionisternes store arbejde på dette felt. OCMLP's linie er at søge at forhindre denne udvikling. Det gør de på to måder. På den ene side lader de sig vælge ind i fagforeningernes ledelse af deres kammerater, hvor fagforeningerne ikke allerede er helt erobret af reformisterne. På den anden side, og parallelt hermed, opretter de "arbejderkomiteer" på fabrikkene, komiteer der er uafhængige af fagforeningen. Foruden at sprede revolutionær propaganda har disse komiteer til opgave at støtte fagforeningerne, når de optræder revolutionært, og at bekæmpe dem, når de optræder reformistisk. Et eksempel på det første er arbejderkomiteen på bildæk-fabrikken Marboro: - Arbejderne krævede her 6000 escudos om måneden, 40 timers arbejdsuge, en månedens ferie fuldt betalt og en ekstra månedsløn til jul. I dette tilfælde har arbejderkomiteen haft et godt samarbejde med den kemiske industris faglige ledelse, selvom strejken er blevet for-

dømt af revisionisterne og de andre fagforeninger. Strejken har nu varet mere end 8 uger. Arbejderkomiteen, der består af 5-7 arbejdere, der er blevet valgt ind i komiteen, sørger for, at deres kammerater er mobiliseret hver dag og fabrikken holdes på denne måde effektivt besat. Komiteen har sat arbejdernes krav ind i en revolutionær sammenhæng ved at sige, at de 6000 escudos de nu kæmper for, snart vil forsvinde p.g.a. prisstigninger og fortsat udbytning, og at den eneste måde at få en ende på dette er ved at få ende på kapitalismen. Desuden har de afsløret revisionisternes handlinger. PCP har fordømt strejken, d.v.s. før den 25. april (kup-datoen) støttede de kravet om 6000 escudos, men i dag siger de, at landets økonomi ikke kan bære det. Men spørgsmålet er jo hvilken slags økonomi, for det kan være rigtigt nok, at en kapitalistisk økonomi ikke kan holde til det. Men det er jo ikke arbejdernes eller vores fejl, at PCP spiller med i det borgerligt-demokratiske spil.

HVORDAN OPFATTER FOLK IDAG REFORMISTERNE OG REVISIONISTERNE?

M. Fernandes: De er stadig populære, men i konkrete tilfælde kan folk gennemskue dem og gå imod dem. F. eks. i den store poststrejke. Da strejken brød ud gik jeg hen til hovedpostkontoret i Lissabon, som var blevet besat af postmændene. Ved indgangen stod en gruppe postmænd og diskuterede med nogle folk, som jeg straks fandt ud af kom fra PCP. PCP havde organiseret grupper til at gå ud til de enkelte postkontorer i byen for at få folk til at holde op med at strejke. Jeg begyndte at forsvare strejken og sagde, at det var idiotisk af dem, at søge at forhindre den. De svarede straks igen med at provokere og spørge, om jeg var fascist. Den slags provokationer er meget almindelige, for PCP og borgerne har lavet en masse propaganda for at bilde folk ind, at de venstreorienterede samarbejder med fascisterne. Og det var en virkelig provokation, for indtil da havde jeg slet ikke snakket om politik, kun om strejken, og en strejke er noget meget normalt idag. Men nogle af postfolkene sagde, at jeg skulle komme med indenfor i stedet, at de var nogle svin, at det ikke nyttede at diskutere med dem osv. - Så hos f.eks. postbudene er PCP ikke populære. Men PCP er meget, meget aktiv i den slags situationer, de optræder fuldstændig som en slags politi. De sagde til postmændene, at deres kamp var dømt til nederlag og at det var fascisternes og ikke postmændene selv der stod bag strejken. Det samme er sket i mange andre situationer andre steder i Portugal.

- Men på trods af PCP's virksomhed er klassekampen blussende voldsomt op siden kuppet, og vi har aldrig haft så mange politiske og faglige aktiviteter som nu, arbejderklassen kæmper hårdere end nogensinde før.

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Talsmandsordningen spiller fallit

På Sjællandske Telegrafregiment i Høvelte har vi i den senere tid set hvordan talsmandsordningen er det rene bluf. Handlingsforløbet er følgende:

Når man kommer ind til militæret, går man igennem en obligatorisk lægeundersøgelse. Denne lægeundersøgelse afgør, om man er egnet til militærtjeneste eller ej. I den foreliggende sag er det to menige, som man ikke fandt var helt duelige til militærtjeneste, de fik en såkaldt B-vedtegnelse, der går ud på, at de enten skal hjemsendes eller også placeres på lempelige pladser indenfor systemet. Her fik de to menige besked om, at de ikke skulle hjemsendes, men arbejde i henholdsvis Sergeant- og Officersmessen, som sergent og officer selv skal betale driften af.

Dette gik de pågældende menige til deres talsmand med og sagde, at de måtte finde ud af at gøre noget. I 4 måneder har disse tals-

mand "arbejdet" med sagen uden at der skete noget. Herefter gik jeg (der da var fotograf på de meniges blad Teleposten) sammen med en menig, der var journalist på Teleposten hen til de pågældende menige for at høre nærmere om sagen og deres synspunkter, som vi ville skrive om i Teleposten. Da vi kom ind i officersmessen, fik vi knap nok lov til at spørge den menige om, hvad han syntes om sagen.

Herefter gik vi over til sergentmessen, hvor vi ligeledes blev meget dårligt modtaget med beskyldninger som at vi kun var ude på at lave besværligheder for dem. Vi forklarede da, at vi mente, at der var noget galt, når 2 menige kunne arbejde i messerne, der jo helt skal betales af sergenterne og officererne selv. Og hvis de manglede mandskab måtte de ansætte en messedame mere, derfor kunne vi menige ikke være interesseret i at give dem gratis arbejdskraft.

Derpå blev vi kaldt op til ansvarshavende redaktør på Teleposten, major Thorn Dahl, der ligeud sagde, at vi skulle droppe sagen. Han

indrømmede, at det var forbudt at have menige i messerne, og DERFOR måtte vi ikke skrive om det, altså et klart bevis på, hvad ytringsfriheden består af indenfor militæret, samtidig med at det ikke gør noget at man tager det op i diskussionsklubben som talsmandsordningen består af. Dette mente vi var et klart udtryk for borgerlig censur, og vi har derfor nedlagt arbejdet på Teleposten.

Vi og alle øvrige menige kan ikke være tjent med, at vi giver et indtryk af at det er de meniges blad, når vi ikke kan skrive hvad vi vil, men kun skrive officerernes mening.

Samtidig kan man se, hvad talsmandsordningen er for noget. Hvad talsmændene i deres diskussionsklub ikke kunne klare på 4 måneder, klarede vi på en eftermiddag, idet begge menige blev fjernet fra messerne og at den ene blev hjemsendt. Dette viser klart, at vi menige må gå andre veje end det af officererne godkendte talsmandssystem, vi må organisere os selvstændigt og strejke om nødvendigt mod de uretfærdigheder, der rammer os. Kræve retten til at organisere sig og holde politiske møder på kasernen, kræve vores ret til at skrive om det vi vil.

ON.

B&W og helligdagsbetalingen

Blandt fagbevægelsens ledere findes der mange frække løgnhalse, svindlere og hyklere, som er uden skam i livet, når det gælder om at få oprørke arbejdere bragt tilbage til arbejdet så hurtigt som muligt, så de kan få produceret noget profit til kapitalisterne.

Blandt de mest fremmelige udøvere af denne traditionsrige profession finder vi utvivlsomt fællestillidsmanden på B&W, Erik Hansen (der som bekendt også tilhører de ledende medlemmer af DKP's centralkomite).

At han er en gemen hykler vil være ARBEJDERBLADETS læsere såvel som værftets arbejdere bekendt. Derom vidner talrige skandaler, hvor han har optrådt som B&W-le-

Erik Hansen: Grunden til, at vi har kunnet ophæve denne beslutning er, at den aldrig er vedtaget.

delsens stik-i-rend-dreng under en hørm af "socialistiske" fraser om "kamp og solidaritet".

At han derudover er en skamløs løgner viser følgende beretning:

I frokosten den 21. maj meddelte Erik Hansen arbejdspladsen, at firmaet havde tilbageholdt søn- og helligdagsbetalingen for St. Bededag, fordi arbejdspladsen havde strejket dagen før St. Bededag. På repræsentantskabets vegne fremlagde han en resolution, der gik ind for overarbejdsvægring og samarbejdsvægring. Denne resolution blev forkastet af arbejdspladsen, som foretrak at nedlægge arbejdet som svar på denne provokation.

Næste morgen fremlagde Erik Hansen atter et forslag om nægtelse af samarbejde og vægring af overarbejde. Det blev den gang vedtaget, hvorefter arbejdet blev genoptaget.

Efter 14 dages overarbejdsvægring så det ud til at B&W-ledelsen var gjort mør. I alle tilfælde meddelte fællesklubben i en løbeseddel, "at helligdagspengene nu kom til udbetaling", hvorfor et tillidsmandsmøde havde ophævet overarbejdsvægringen og samarbejdsvægringen. Alt skulle således være i orden.

Men da lønningsposen blev udbetalt 14 dage senere, var St. Bededagspengene ikke med. Der blev godt nok udbetalt "helligdagspenge", men det var for Kr. Himmelfartsdag.

KAM-I's B&W-celle uddelte en løbeseddel, der gjorde opmærksom på dette. Vi viste, at B&W's tillidsmænd med Erik Hansen i spidsen var en samling svindlere, der ikke generede sig for at sætte en demokratisk beslutning, der er vedtaget af arbejdspladsen, ud af kraft, blot for at gøre firmaledelsen tilpas. Vi forlangte at et nyt arbejdsplads skulle afholdes, så arbejdspladsen selv kunne bestem-

me, om dens beslutninger skal overholdes eller ej. Vi bad desuden tillidsmændene forklare deres udemokratiske optræden.

Men d'herrer tillidsmænd fandt det ikke umagen værd at give arbejdspladsen nogen forklaring.

Til gengæld kunne man opleve Erik Hansen i TV dagen efter at løbeseddelens var uddelt. I en udsendelse fra DKP's landsmøde gav Erik Hansen sine meningsfæller en forklaring på, hvordan man skulle bekæmpe grupper som KAM-I. De skulle angiveligt bekæmpes som andre reaktionære til højre for de konservative.

Da tillidsmændene havde haft en uge til at prøve at strikke en forklaring sammen, udsendte vi en ny løbeseddel, der stemplede tillidsmændene, som det de er: en samling udemokratiske, fejge krystere, der ikke har andet i hovedet, end at være ledelsen tilpas. Og vi gjorde det klart, at når Erik Hansen og hans lige stiller sig i spidsen for en kamp, så er det kun fordi de ønsker at komme i ledelsen af den så de kan sabotere den og aflæse den til ledelsens fordel.

Men Erik Hansen kan ikke have siddende på sig, at han er en fej kryster, så vil han hellere gå for at være en fræk løgnhals. Det generer åbenbart hans "ære" mindre. I alle tilfælde afgav han samme dag en forklaring over højtaleren.

Hans forklaring gik ud på følgende: Som alle og enhver jo vidste, så ville St. Bededags-pengene først blive udbetalt til næste år. Desuden var der intet udemokratisk i, at tillidsmændene havde ophævet overarbejdsvægringen, for en sådan var simpelthen aldrig vedtaget på et arbejdermøde. Folk havde jo tværtimod forkastet den, da de ønskede at strejke i stedet for. Da folk var gået i arbejde næste dag, havde de ikke vedtaget noget som helst, de var bare gået i arbejde. Således var forklaringen.

Det er en mystisk og mærkværdig fællesklub, vi har på B&W. Mærkværdig er den i gerninger. Den opfører beslutninger, som aldrig er truffet. Den uddeler løbesedler om, at udbetalingen af visse "helligdagspenge" er forestående. Og fællestillidsmanden kan ikke kende forskel på højre og venstre: Folk, der slås for demokrati, ligger til højre for de konservative og skal bekæmpes som reaktionære, mens udemokratiske løgnhalse og stik-i-rend-drengene for B&W-ledelsen sidder i centralkomiteen for, hvad de kalder et "kommunistisk" parti.

B&W-cellen.

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urmligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejser sig om mand imellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th., 2000 København F.

Generalforsamling i SO

Den 1/7 var der indkaldt til ekstraordinær generalforsamling i SO (Sporvejens organisation). Anledningen var, at nogle lønkrav og ansættelsesbetingelser, der har været forhandlet om siden oktober ikke var afklaret, trods det, at 1/7 var skæringsdato.

Der var lagt op til strejke, nu skulle der ske noget-mærkeligt nok var der ikke mange af os chauffører der vidste andet end hvad Gunnar Michelsen (formand) havde udtalt til pressen, men et eller andet var altså på tapetet.

Til generalforsamlingen mødte over 1000 chauffører op! Fagpamperne var tydeligt rystede! man havde ventet det sædvanlige fremmøde - måske lidt flere, men slet ikke omkring halvdelen af samtlige ansatte chauffører - det var jo næsten et mistillids-votum til fagforeningen! der var kun 2 til at krydse os af, det betød at generalforsamlingen måtte udsættes en time.

Generalforsamlingen indledtes på sædvanlig vis, men det var tydeligt at fagpamperne var nervøse - den generalforsamling ville ikke være helt så let at styre som vanligt. Formandens tale var spættet med "kammerater" "solidaritet" "vi må stå sammen" o.s.v. vendinger brugt for at sløre hvis interesse fagforeningen i virkeligheden varetager. Talen mandede da også ud i, at vi skulle udsætte strejken til efter 30/9-for nu var forhandlingerne igang! og som han sagde ordret "I må jo også vise lidt menneskelig forståelse og tage hensyn til at vores forhandlingspartnere skal have ferie!" - ja de skulle jo gerne kunne rejse på ferie uden at skulle tænke på uorden i trafiksystemet.

Der var omkring 30, der tog ordet.

Angrebene på fagforeningen og dens veghed var dominerende. Der kom to modforslag til fagforeningens. Et gik ud på at nedlægge arbejdet følgende morgen til 9.15 for på den måde at få skubt i forhandlingerne. Et andet gik ud på at true med strejke fra 30/9 hvis vores krav ikke var gennemført, og for at understrege alvor i vores strejkevarsel nedlægge arbejdet hele følgende dag. Man skulle altså stemme om 3 forslag. Fagforeningen bødse de igen, men at der kun skulle stemmes om det sidste og mest yderliggående forslag! et nej betød et ja til deres eget forslag om at sylte strejken.

Hvordan skulle der så stemmes. Fagpamperne mente ved hjælp af håndsoprækning, men forslagsstilleren krævede skriftlig afstemning. Nu opstod der kaos, der var nemlig ikke stemmesedler nok! Man måtte fremskaffe stemmesedler og alt var kaotisk. Pressen, der var tilstede i overensstemmelse med hvad man tidligere var blevet enige om, blev pludselig vist ud af Gunnar Michelsen, der var ved at miste det store overblik - den blev hevet ind igen noget desorienteret, forståeligt at fagpamperne gerne ville skjule det pinligt afslørende i, at afholde generalforsamling uden stemmesedler!

Endelig fik man stemmesedler og stemt. Resultatet 1/3 ja og 2/3 nej til forslaget. Altså ingen strejke og fagpamperne havde skaffet mulighed for fredelig feriestemning til vores arbejdsgivere. Resultatet hænger bl.a. sammen med, at formanden har ret til den afsluttende tale, her henvendte han sig på baggrund af angrebene til den store skare af usikre og ældre, der husker arbejdsløshed fra 30'erne.

J.A.O.

Kriser

Fortsat fra side 5

res reklamer, indre kamp, som har til opgave at likvidere de svageste, opkøb af firmaer, selskaber osv., men kun i begrænset omfang en krig om priserne. Dertil kommer at konkurrencen mellem de imperialistiske lande og blokke.

Ser vi på det imperialistiske verdenssystem idag, så får vi et billede af en lang række lande, der alle vil forsøge at løse deres problemer gennem øget eksport. Derfor vil vi få at se, hvorledes de imperialistiske lande og blokke vil støde stadig voldsommere sammen i et forsøg på at afsætte deres produkter og sikre sig deres profiler.

Samtidig med vanskeligheder med at afsætte produktet er der også vanskeligheder med at skaffe tilstrækkelig kapital til investeringer. Den tekniske udvikling har medført, at maskiner og bygninger hurtigt bliver umoderne. For at klare sig må de enkelte virksomheder stadig investere mere og mere i nye maskiner og bygninger. Det er blandt andet derfor, vi i Danmark ser forslaget om ØD som alle parter er enige om skal gennemføres, selvom man er uenige om måden. Det er for at sikre tilstrækkelig kapital til erhvervs-livet. Det samme er tilfældet med begrænsningerne i byggeriet, som bl.a. har til formål at skaffe kapital til eksportindustrien.

En vurdering af en kommende krise skal altså ikke søges i de enkelte selskabers profiler, men i deres muligheder for fortsat at afsætte deres produkter og disse muligheder bliver fortsat dårligere.

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

**KINA
I DAG**
今日中国

Udg. af den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup. HE 5806.

Følg klassekampens udvikling i Sverige.
Læs KFML(r)s ugeblad:

Proletären

Fås i RØDE STJERNE

Tegn abonnement på Foreningen Venskab med Kinas småskriftter om livet i Kina. 15 kr for 10 hefter.

VENSKAB MED KINA
Guldbergsgade 3 - 2000 Århus N

Tag Kontakt med KAM-I

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS
KOLDING
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSENVEJ 28
6000 KOLDING.
KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 KBH. Ø
TLF. TR 6627
ODENSE
RØDE STJERNE
ALLEGGADE 19 (o.g.)
5000 ODENSE
ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG
ÅRHUS
FLEMMING
RASMUSSEN
MORTEN BORUPS
GADE 16 o.g.
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for RØDE STJERNE-butikkerne:
mandag til torsdag:
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

Undersøg dog forholdene lokalt.